[illegible]

[BIBLIOTHECA SCRIPTORUM GRAECORUM ET ROMANORUM TEUBNERIANA. S. g.]

ANACREONTIS TEII

QUAE VOCANTUR

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΑ ΗΜΙΑΜΒΙΑ

EX

ANTHOLOGIAE PALATINAE VOLUMINE ALTERO
NUNC PARISIENSI

POST

HENRICUM STEPHANUM ET JOSEPHUM SPALLETTI

TERTIUM EDITA

A

VALENTINO ROSE.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI
NUNC ITERUM IMPRESSA
MDCCCXC.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI

Versiculos (ex parte) *lepidissimos* (quasi) *Anacreontis senis* ex eodem nunc codice edo in membranis scripto (saec. X/XI[1]), ex quo eos qui primus invenit sua ipse manu accuratissime olim exscripsit Henricus Stephanus, cum ex Britannia rediens Lovaniensem academiam iuvenis inviseret anno 1551. idem enim est vetus ille *codex epigrammatum*[2] *quem Lovanii habebat Ioannes Clemens Anglus* ex quo se epigrammata quaedam γριφώδη (Anth. Pal. XIV, 52. 56. 57. 58. 60. 62) descripsisse ipse ait Stephanus in appendice anthologiae Planudeae (p. 535) a. 1566 impressa, idem ex quo[3], nonnullis carminibus certo consilio sepositis, *Anacreontis Teii odas* mutato quidem ordine taciteque, ut eius mos ferebat, correctas Parisiis ex Italia reversus edidit a. 1554. idem est quem post Clementis Macliniae a. 1572 mortui heredes[4] in bibliotheca electorali Palatina recens ut videtur[5] emptum Iano Grutero bibliothecario auctore versavit Salmasius (a. 1607 et sqq.), idem quem Heidelberga capta cum reliquis *opulentae* bibliothecae voluminibus tegumento prius exutis[6] Romam avexit Leo Allatius bibliothecae Vaticanae scriptor (a. 1623). ubi cum denuo membranae compingerentur, ex uno quod fuerat duo volumina evaserunt temere dissecta. atque ea de causa factum est ut postquam Parisios utrumque eiusdem codicis volumen a Gallis victoribus delatum est (a. 1797), altera tantum maiorque

Anthologiae Palatinae pars (p. 1—614) in bibliothecam universitatis Heidelbergensis (a. 1816) rediret (cod. Pal. gr. 23[7]), altera minor pars (615—709[8]) a Wilkenio ignorata, remaneret Parisiis (cod. Par. suppl. gr. 384), ubi nunc etiam quodammodo delitescit (cf. Didot, Notice sur Anacréon. Par. 1864 p. 39 sq., Mehlhorn praef. ed. Glogav. 1825 p. 2 sq.). Utrumque tomum ipse vidi, alterum Heidelbergae anno 1860, Parisiis[9] alterum 1864. Anacreontea quae habentur p. 675—690[10], duobus annis post (3—7 Sept. 1866) ibidem contuli cum tabulis Spallettianis, quae scriptum exemplar fallaci quadam imitatione referunt.[11]

Amica insuper W. N. du Rieu Batavi cura factum est ut in manibus sit Henrici Stephani apographum ex bibliotheca academiae Lugduno-Batavae huc transmissum. habetur in codice Vossiano gr. qu. 18 inter varia Stephani partim apographa partim codicum ab eo olim collectorum fragmenta in unum volumen compacta[12], ab ipso Stephano sine ullo dubio scriptum, ab ipso licet manu diversissima[13] et dum per annos complures chartas tereret vario tempore varia, atramento item vario, ad marginem coniecturis suis notulisque ubique oppletum. adhaerent in foliis singulis diversisque atque in unum postea confusis eadem carmina vario adhuc et incerto conamine saepeque correcto ab ipso latine versa cum textu graeco iuxta repetito. in vacuo uno folio quod ad primum ipsius textus apographum pertinet, aversa pagina legitur titulus *ἀνακρέοντος τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια* et infra eum *κτῆμα ἐῤῥίκου τοῦ στεφάνου*, antea in altera eiusdem folii pagina item vacua ab eadem

Henrici manu scripta non nisi haec verba vides *δοσιάδα βωμός,* quae secundae sic Arae in Anth. Pal. XV, 26 adscribuntur. nec tamen ultra quidquam ex libro Clementis Stephanus videtur enotasse. nam hoc quidem comparanti certum est, Anthologiae carmina illa quae Anacreontem praecedunt figurata, utpote quae iandudum una cum Theocrito et Iuntino et Calliergi Romano (1516) edita esse sciret, ea iterum eum non descripsisse. vulgatos enim textus Theocrito auctori una cum Syringe [14] attributos ipse postea typis repetivit (in Poet. Gr. princ. her. 1566 t. II, 282 sqq.), ita quidem ut propter Hephaestionis testimonium ad Simmiam Rhodium auctorem omnes primus transferret. priorem Aram, quam non habuerat Calliergus, eam et ipse omisit, primus autem (ex Theocriteo quodam ut patet codice, velut qui est apud Ahrensium Mediol. c) edidit addiditque Simmiae Ovum. [15] etenim si veri quidem est simile, immo si manifestum est et figurata illa carmina et epigrammata Theocriti ad unum omnia ex ipsa qualem in codice Palatino auctam legimus Cephalae Anthologia postmodum collecta esse neque ante saecula XIV et XV ex hoc uno primoque fonte per varia exemplaria iterum dispersa fuisse seorsim scripta atque Theocriteis addita [16], hoc simul utraque scriptura collata constat [17] non ex ipso codice Palatino sed ex alio quodam Anthologiae exemplari haec manasse. nec tituli quidem illius quem ipse olim ex libro Clementis notaverat arae Dosiadis memor fuisse Stephanus intelligitur, cum a. 1566 ad arae inscriptionem haec notaret (Annot. p. LII ad II 285) *Σιμμίου*] *Suspectum esse hunc titulum βωμοῦ non ignoro: contra quosdam esse scio qui hunc illum*

esse δωσιάδου βωμὸν suspicentur cuius a Luciano facta est mentio: ego quaestionem hanc in medio relinquens, scholia in hoc idyllium in libro ab annis non adeo multis scripto inventa censui, qualiacunque sunt, lectori in calce huius libri esse exhibenda. haec autem illis adstipulantur qui Dosiadae adscribunt. et sic factum est ut postea in titulo Theocriti a. 1579 editi sine dubitatione poneret *Dosiadis aram.*

Iam vero si quaeris quomodo venerandum illud atque unicum veteris Anthologiae exemplar quod in itinere Stephanus inspexit Lovanii, in Clementis Britanni manus venerit, in tanta Anglorum[18] Henrico VIII. regnante apud Italos ut litteris Graecis Latinisque operam darent Patavii frequentia, multa atque diversa fingi possunt quae probabiliter respondeas. erat enim Clemens (John Clement) Thomae Mori olim *puer*[19] et inde a puero ad *martyrium* (1535) usque familiaris, amicus[20] idem Reginaldi Poli nobilissimi iuvenis (et postea cardinalis) qui postquam Oxoniae egit una cum Clemente (is enim Graecas ibi litteras professus est *auditorio tanto quanto non ante quisquam*[21] c. a. 1519 in collegio cardinalis Wolsaei, postea succedente Thoma Lupseto), in Italiam studiorum causa profectus est (a. 1520—1525). circa idem tempus (scil. inde a Ianuario a. 1522 usque ad Octobr. 1525) in Italia modo Romae modo apud Venetos commoratus est Erasmi amicissimus Richardus Paceus[22] regis Angliae orator, circa idem tempus (1523—25) Thomas Lupsetus, qui cum post mortem Chr. Longolii (1522, III. idus Sept.) in contubernio Poli vixisset Patavii, *in comitatu magnifici Poli*[23] per Constantiam (m. ut videtur Octobri a. 1525) rediit.

atque hoc idem unum est quod certum proferre possum, et ipsum tunc Clementem in Italia fuisse codicis Palatini postea possessorem, scilicet a vere 1522 usque ad finem 1525, Patavii partim ubi tunc docebant cum Baptista Leonio et Nicolao Leonico Romulus Amasaeus et Lazarus Bonamicus[24] (medicus autem Veronae clarebat Hieronymus Fracastorus), partim Venetiis apud librarios Aldinos. constat praeterea eum qui iandudum *se totum addixit rei medicae*[25], in Italia medicum philologum libros graece scriptos collegisse magnasque eius apud Andream Asulanum in operibus Galeni edendis (Ven. m. April. et August. 1525) partes fuisse. num Romae fuerit ignoratur. sed hoc scimus eum ante ver sequentis anni (1526) in patria fuisse ex itinere reversum: tunc enim[26] in matrimonium duxit *alteram* illam Margaretam Gyge quae inter Mori filias cognata[27] ab ipso primum Clemente educata fuit. verisimile igitur est Clementem ex Italia codicem Palatinum ad Morum suum detulisse, qui iuvenis cum Guil. Lilio sodali *vertendis Graecis* (Planudeae) *epigrammatibus olim colluserat*[28]: eoque magis quod etiam Clemens (qui tunc mos erat philologorum Anglorum, velut Io. Lelandi al.) *scripsit ipse epigrammatum et aliorum carminum librum unum*[29], teste Pitseo.

Nihilominus si altum postea Stephani silentium tibi qui hominis meritissimi mores noveris mirum minime videbitur, unus tamen hic scrupulus animo residet quomodo in tanto virorum eruditorum certamine studiorumque summa iam aemulatione codex ille vel Clementis aetate (1522) in Italia Italos latuerit Graecosque in Italia degentes docentesque, M.

Musurum praesertim eiusque gentilem Zachariam Calliergum Cretensem[30] ipsumque Ianum Lascarim qui anthologiam Planudeam Florentiae primus (1494) ediderat altera iam vice Venetiis (ab Aldi socero 1521) recusam. neque magis hoc, cuius eadem causa est, intelligitur, cur si illum ex Graecia allatum in manibus tenuisset Nicolaus Sophianus Corcyraeus[31] vidissetque Franciscus Portus[32] Sigonii praeceptor vel in celeberrimis Angeli Colotii († 1549/50) aedibus Romae iuvenis vidisset Fulvius Ursinus Romanus (n. 1530), id longo post tempore incertoque et confuso rumore[33] traderetur. attamen quod mirum fuit Clementis tempore, hoc si etiam Stephani aetate post triginta annos (1552—54 et 1554—55) atque in ipsa maturae iam philologiae luce Robortello coram et Sigonio Victorioque fieri potuisse statuas, absurdus eris.

Evanescit igitur vulgaris illa de Anacreonte in Italia reperto fama, quae Stephano dedita opera silente ex ancipitibus eius verbis et velatis (Schediasm. var. VI p. 273) sumitur. apparet simul nugas fuisse quae de famosissimo invento suo non solum absona sed inter se diversa et de *antiqui libri tegmine* nunc, nunc de *corticeo* codice antiquissimo gloriatus Italis ipse narrabat[34], eo quidem consilio ut cuius rei veram naturam rationemque celare apud se constituerat, eius suspectam ipso silentio auctoritatem aliquo modo affirmaret. nunc autem comparatis et inter se collatis et codice Palatino et editione Stephani, apographo insuper Stephani quod editionis per plures annos comparatae fundamentum fuit, manifestum est nullum usquam inde a Stephani aetate Anacreontis codicem extitisse praeter Palatinum. quod autem de tertio aliquo

exemplari Henricus subdidit, cuius vana eum spes tenuerit editionem morata, hoc non est cur fictum aeque esse aestimes, est cur verum. nam qui amicus fuit Guilelmi Sirleti (postea cardinalis) *Hebraicae Graecae Latinaeque linguae peritissimi* et multum cum eo litterarum causa Romae versatus (1553/54), hunc verisimile est vidisse Sophronium Sirleti[35] (Matranga apud Mai. Spic. Rom. t. IV p. XIX sqq.) postea Barberinianum (saec. XI/XII), in quo secundum indicem antiquum qui praemittitur (cf. Th. Bergk in ed. III. Poet. lyr. Gr. p. 1079) eorundem *Anacreonteorum veterum* plane similis collectio similique ordine proposita olim extiterat, quae tamen, mutilo codice, ut Leonis Allatii iam tempore ita sine dubio etiam Sirleti periisset.

Vetera esse Anacreontea i. e. ea quae neque ad imitatorum illud quod ostendit codex Barberin. Christianorum genus saec. nono florens neque ad auctores Sophronii (saec. VII) aequales poetasque (e quibus Ioannem novimus) Gazaeos pertineant sed Gregorium Naz. antecedant et Synesium et saeculum quartum, hoc vel ea re quodammodo significatur quod, cum in recentibus illis plana sint omnia et perspicua, Palatina sunt corruptissima. num autem ad ipsum Anacreontem Teium ex his veteribus vel unum quoddam merito referatur, hoc et ignoramus et ignorabimus. num eiusdem Anacreontis aut omnia aut plurima revera fuerint quae sub eo nomine ab Alexandrinis accepta atque collecta et quinque libris edita a grammaticis postea oratoribusque et sophistis citantur, hoc aeque ignorantes ignorabimus. dubitabimus tamen de utroque, unum hoc pro certo statuentes

eadem fuisse quasi Anacreontis carmina nonnulla et in collectione Alexandrina et in eclogis Byzantinis cum Anthologia editis, his autem ab editore admixta fuisse carmina recentiora, etiam recentissima, in simile partim argumentum scripta.

Berolini 9. Februarii 1868.

Valentinus Rose.

Non animi causa sed editori morem gerens nunc iterum hos versiculos perlegi, quos olim perspectis scripti codicis editique fatis non solum vetere mendacio sed novella dissimulatione obscuris, Henrici mei gaudia inventionesque recolens tractavi. nunc pauca mutavi, pauciora addidi, non nulla diligentius ut typis imprimerentur curavi, adhibita quidem codicis imagine, quam Zangemeisteri bibliothecarii Heidelbergensis cura laudabili photographice nuper Parisiis expressam, pro ipsa membrana quam sibi sero volebant Heidelbergenses, accepimus omnes qui Graecarum litterarum studio delectamur. sic tamen accepimus ut cogitemus de accentibus praecipue spiritibusque atque eius modi linearum ductibus saepius evanidis deque omni correctoris negotio neminem tuto iudicare posse nisi qui ipsum codicem viderit.

Berolini 20. 5. 1875.

V. R.

Adnotationes.

[1] Scilicet si solius scripturae genus spectas, codex Pal. potest esse saeculi vel X vel XI vel etiam XII, argumenta vero si recolas ex rebus petita, Iacobsii fere sententiae accesseris statuesque supparem fuisse librarium auctorum quorum carmina inseruit recentissimorum Constantini Siculi atque Theophanis *τῶν μακαρίων*, Arethae archiepiscopi (Iacobs app. cr. 832) et Constantini Rhodii (XV, 15. app. 817. cf. Matranga Anecd. p. 627), ipsius etiam qui sub Constantino Porphyrogenneta († 959) egerit collectoris Constantini Cephalae, Michaelis denique *τοῦ μακαρίου*, cuius cum apographo ex ipsius Cephalae libro sumpto suum contulit (Iac. app. 326. 328) qui Cephalae opus additamentis auxit editor codicis Palatini.

[2] *ἡ βίβλος τῶν ἐπιγραμμάτων* (sec. indicem vet. Anth. Pal.). ex cod. Pal. *γριφώδη* ea (alibi nusquam reperta) sumpta esse demonstrant ipsius codicis lectiones (apud Iac. app. 800 sq.) cum Stephano comparatae.

[3] cuius rei famam quandam servavit de la Monnoie in notissima illa apud Baylium (Dict. s. Anacreon) epistola.

[4] filios filiasque (Pits. p. 768) ex quibus *pars nupsit Christo pars altera mundo.*

[5] Ios. Scaliger epist. 430. — ignotus fuit Friderico Sylburgio († 1596) nec extat in catalogo quem is confecerat codicum Graecorum (cf. Wilken Gesch. d. Heid. Büchers. 127. 203). de quo catalogo notissimo (cf. Ios. Scaliger epist. 415—19. 421. 432—34) et a 1701 typis edito ridiculus est

error Theineri in libro infra citato p. 23 sq. idem enim est cuius excerpta a Gretsero accepta A. Possevinus edidit in Apparatu Sacro Ven. 1606.

[6] cf. A. Theiner, Schenkung der Heidelberger Bibliothek durch Maximilian I. Herzog u. Churf. in Bayern an Papst Gregor XV. und ihre Versendung nach Rom. München 1844. p. 25: *Gemäss der in Rom erhaltenen Instruktion löste er von allen Handschriften die dicken und ungeschickten Holz- oder Ledereinbände ab, was um so nöthiger war, da sie allein mehr als das Doppelte sämmtlicher Handschriften und Bücher wogen. Ihr Transport wäre beinahe unmöglich gewesen. Aus Neugierde liess sie Alacci alle auf einen Haufen zusammen legen, um eine Uebersicht von ihrer Masse und Gewicht zu haben; sie füllten 13 Frachtwagen an, und hatten ein Gewicht von mehr denn 200 Centnern.*

[7] qui numerus antiquus est, nam in charta quam ab initio huic ut ceteris codicibus adlevit bibliothecarius Romanus legitur *Codex Palatinus N. 23. Anthologiae altera collectio* . . . mox finito indice post titulum *Timocreontis* 614 additur *ubi primae partis est finis. vide eodem Numero partem Secundam in alio codice.* praeterea in tegmine haec:

In novo Pal. XXIII *Indice*
Olim 33.

in extrema autem p. 614 (cuius duae tertiae partes vacuae sunt) ita scriptum est: τὰ λοιπὰ ἴδε ἐν κωδ. λγ. atque similiter in charta eiusdem bibliothecarii codici Parisino praefixa legitur: *Codicis Palatini Num°. 23 est autem secunda pars alterius codicis eodem Numero* . . . deinde in ipsa pag. 615: πλήρωμα τοῦ κωδ. κγ. in utroque volumine nota illa extat inscriptio *Sum de bibliotheca* etc. ceterum ante p. 1 cum initio codicis notum est nunc abesse Nonni ecphrasin.

[8] vel secundum veterem Romani manum (fol.) 615—660 sqq. (*In statuam Palladis* 615 . . . *Cometa Thersites* 660. *alia epigrammata in aurigas foliis ultimis additis*). de duobus tomis codicis Pal. 23 (antea 33), quanquam argumento addito significantur, nulla tamen mentio facta fuit neque in recensione codicum ex bibl. Vat. Gallis traditorum impressa Lips. 1803 (v. A. Friederich, Geschichte der nach Rom entführten Heidel-

berger Bibliothek. Karlsr. 1816 p. 62), quam ante oculos habuit Wilken (ib. p. 82. cf. Bähr: Heidelb. Jahrb. 1868 p. 533).

[9] ex catalogo manu scripto facile repertum: in eo enim prostant haec sub numero *CCCLXXXIV. Codex membr. sive Pars codicis Palatini no. 23, quo continentur:* 1. *In statuam Palladis* *615* . . . etc.

[10] in paginis XVI, vel. sec. num. Rom. f. 645 (ubi errore scriptum est 445) — 652 in foliis octo.

[11] cf. codicis p. 343 apud Wattenbach Anl. zur griech. Palaeogr. tab. 5.

[12] v. Catal. bibl. Lugd. Bat. 1716 p. 396. cf. Peerlkamp in N. Act. soc. Rheno-Trai. I, 121. insunt in hoc codice ipsius Stephani manu (a. 1553 Florentiae, cf. Anecd. Gr. et Graecolat. I, 1 sqq.) descripta et Certamen Homeri et Veterum heroum (ex Peplo) epitaphia, atque haec quidem plane conspirant cum apographo Petri del Furia, quod in minore fragmentorum Pseudaristotelicorum editione m. Iulio 1867 typis absoluta nuper adhibui. consentiunt, ut hoc unum exemplum proferam, in scriptura κώων a Schneidewino demum per coniecturam restituta, ad quam in margine apographi postea de suo adscripsit Stephanus quod in textum editum recepit κώμῃ. vid. Arist. opp. gr. ex ed. acad. Berol. p. 1576b 33 (t. V).

[13] quaeque, in latinis quidem, modo cursiva vulgarique scriptura ex medio aevo et saec. XV tradita utitur, modo nova illa et ab Italis reformata saec. XVI, quam monstrat Henrici epistola apud Renouard Annales de l'imprim. des Estienne ed. II p. 368 qualemque in scripturae speciminibus ab illius saeculi magistris publice propositis identidem conspexeris (cf. e. gr. Ioh. Newdörffer Bürger und Rechenmeister in Nürmberg *Anweisung einer gemeinen Handschrift* A°. 1538). eiusdem autem hominis scripturas has diversas esse ex ipsis rebus sequitur: nam sive hac utitur scriptor sive illa, ea scribit quae Stephani propria esse et ab hoc primo prolata editio a. 1554 facta doceat. in ipso textus apographo (quod octo cum titulo foliis constabat) ad imam primae paginae marginem manus eadem calligraphica quae versiones odarum latinas adiecit in foliis sequentibus, haec verba scripsit *Ex libris* *btestor te per deum vivũ quicunq*

ū repereris mihi reddendū cures. ubi inscriptum olim Henrici Stephani nomen abscissum esse manifestum est.

[14] sequebantur enim in Anth., post Syringem Theocrito diserte tributam, sine nomine Securis et Alae et Arae, nec nisi in principio ac fine alterius arae Dosiadis nomen erat ante Besantini (Simmiae vel Dosiadis Rhodiorum) Ovum.

[15] item licet non primus edidit Manuelis Holoboli rhetoris (id est ipsius Maximi Planudis qui alterum illud epigrammatum Florilegium ex Cephalae opere aliisque conscripsit) scholia in Aram secundam, quae ex alio exemplari (tria habuit Is. Vossius Obs. ad Melam p. 114) quasi nova edidit Valckenarius in Diatr. in Eurip. perd. dr. rel. p. 130: nam haec iam in ed. Ven. 1543 post Scholia in Th. impressa fuere, cum corrupto *ὠδιάδου τινὸς* nomine pro Dosiade. — de Mediol. c (Ambr. B 75 sup.) vid. Ahrens in Bucol. t. I p. XXVII, Ziegler in Theocr. ed. Tub. 1867 p. VII.

[16] eiusmodi Theocriteus sine dubio fuit vetus codex *Παύλου τοῦ Βουκάρου* (sec. Schol. — Musuri — in Anth. Pl. p. 43 ed. Wechel., qui idem est *Παύλῳ τῷ Βουκεφάλᾳ* ed. Theocr. Iuntinae, cf. Ahrens Bucol. gr. t. I p. LIII sq. [idem in *Philologi* a. 1874 t. 33 p. 407 sqq.]) id est Pauli Capivacii nobilis Patavini et Musuri olim discipuli qui *annos natus 70 et amplius* a. 1553 mortuus est (vid. Bern. Scardeonius Patav. de antiq. urbis Patavii Bas. 1560 p. 313). Capivaccei — Caput Vaccae, de Capitibus Vaccae (Capodivacca) — frequentes sunt in Tomasini Urbis Patav. Inscr. Pat. 1649. ceterum codex iste Capivacii vel idem vel similis fuerit Mediol. k (Ambros. 222) apud Ahrens p. XXVIII. in eo ut in ceteris codd. Theocriteis id est in eo Anthologiae exemplari quod habuit qui Theocriti epigrammata primus selegit, uni Theocrito multa diserte tribuebantur quae *Theocriti sive Leonidae,* mox unius *Leonidae* sunt in cod. Pal. (VII, 658—64). ex quibus tamen quae in Anth. Planudea Leonidae tributa videbant VII, 662 (Theocriti sec. Sch. Wechel.), item IX, 435 (+ 436), ea omiserunt editores (Iunt. Call.), iidem cum codicibus VII, 534 Automedontis neglexerunt contra Planudeam.

[17] cf. etiam Schol. Pal. *περὶ τοῦ πελέκεως* et *περὶ τοῦ πτερυγίου* cum eisdem apud Calliergum scholiis partim omit-

tendo deminutis partim transpositis. — de codicibus Ovi et Securis qui Simmiae Araeque qui Dosiadis nomen servant post Ahrensium (1855) et Zieglerum (1867) nunc vid. Bergk in Antholog. lyr. ed. alt. Lips. 1868 prf. p. 73. 82. de Securis versu medio (quem omisit etiam cod. Palat.) ibid. p. 74 sq.

[18] cf. Ioh. Lelandi encom. ill. vir. (Collectan. ed. alt. Hearnii t. V) p. 137. Romuli Amasaei orat. vol. Bon. 1564 p. 281.

[19] i. e. famulus (page) in eius domo (ex more tunc vulgari) educatus: qui adfuit Antverpiae (a. 1515) sermoni *quem Raphael Hythlodaeus vir eximius de optimo reipublicae statu habuit* (in Utopia Mori. Bas. 1518 p. 20, cf. Letters and Papers of the reign of H. VIII. App. n. 17 t. II, 2). — *proficit in dies* Erasm. ep. (ed. Lugd. B. 1706) 227. App. 252. — Mori liberorum praeceptor primus (Stapleton Tres Thomae Col. 1612 p. 250). — cardinaliciis negotiis (apud Wolsaeum) impenditur a. 1517 (Er. ep. 242. cf. Letters and Papers n. 4101). *one of Card. Wolsey's lecturers* (1518—20) Wood Ath. Oxon. Fast. I, 27. Hist. un. Ox. II, 36. cf. litt. univ. Oxon. ad Wols. Ox. 5 id. Nov. 1518 (Fiddes, Life of Wolsey, Coll. p. 37): *Infesta quidem nimis inguinariae pestis vis tribus his mensibus nostros anxius contorsit et in varia loca dispersit . . . In hac pacatiore aeris severitate nonnulli sunt reversi eoque gregatius ad nos redeunt quod cum Clementem suas lecturas publicasse passim fuerit divulgatum* etc. cf. Stapl. p. 250 et 197. — De Clemente quem ipse novit plurima praebet Thomas Stapleton († Lovanii 1598) in Tribus Thomis (ed. pr. Duaci 1588). cf. Io. Pitsei Relat. hist. de reb. Angl. Par. 1619 p. 767. reliquos vitae annos definit epitaphium Guil. Rastalli († Lovanii 1565) uxorisque Wenefridae quae Ioannis Clementis filia *Latinae linguae non imperita, Graecam vero eximie callens* (sicut Margareta mater) mortua est Lovanii a. 1553 (apud Pits. p. 765): scil. a. 1550 *sub rege Edwardo VI. fidei causa solum vertit et usque ad regis mortem* (6. Iul. 1553) *in exilio vixit* (Lovanii*). *sed ad regni solium sublimata*

* Roger Ascham Lovanii commoratus m. Octobri 1550 in epistola (Works I, 248 ed. Lond. 1865) haec scripsit: *He (Mr. Bransby) is loved withall, and regarded with the best; nor doth not use the company of J. Clement and Rastall, which, to see a mass freely in Flanders, are content to forsake, like slaves, their country.*

Maria regina domum iterum rediit. Maria vero defuncta (1558) *et surrogata Elizabetha in exilium denuo profectus est* (cum eodem ut videtur Rastallo a. 1562) *usque ad vitae suae finem.* et tunc quidem Lovanii primum cum genero ut olim degit, deinde Bergis (Stapl. p. 228), tandem Macliniae, ubi uxor mortua est a. 1570, ipse 1572. — his consona sunt quae ex inedito Io. Caii *Libro* (a. 1555 instituto) *Annalium Collegii medicorum Lond. ab a. 1518* (quo conditum fuit) *ad a. 1572* (cf. Cooper Ath. Cant. I, 317) in ipso collegio (College of physicians) nuper excerpsit amicus H. Müller-Strübing. 1528 *Io. Clemens doctor in collegarum numerum adscriptus est.* idem *consiliarius* factus est a. 1529 quo *Willelmus Butte* (in marg. al. m. *Buttes*) *regius medicus cooptatus est in collegium* (ipse Io. Caius cooptatus 1542). 1551 *electus est in numerum electorum Thomas Huys vice doctissimi viri Ioannis Clementis doctoris, Lovanii peregrinantis religionis gratia.* 1552 *Georgius Owen suffectus est elector.* 1553 *cooptatus est in praesidentem Georg. Owen, doct. In comitiis primo post reditum Lovanio apparuit Ioannes Clemens doctor.* — paulo ante ultimo m. Martii (1553) *the king concluded this parliament with a general pardon, out of which were the following persons excepted: Cardinal Pole . . . John Clement . . . William Rastal* etc. (J. Strype, Ecclesiastical Memorials vol. III p. 239 ed. nov. Lond. 1816). — a. 1529 *Dr. Clement* cum aliis duobus medicis ad Wolsaeum aegrotum a rege missus fuit *to consult and assist Master Buttes* (Dr. Butts, v. Cooper Athen. Cantabr. I, 87) *for my lord's health* (G. Cavendish, Life of Card. Wolsey ed. 1825 I, 222: ex quo John Stowe, Annales of England . . . L. 1592 p. 930). regnante Maria *he practised his faculty with good success in Essex near London* (Wood, Ath. Ox. I, 175).

[20] cf. Stapl. p. 198 . . . *sunt (Mori) ad Reginaldum Polum et Ioannem Clementem communes literae Oxonium, ubi tunc literis operam dabant, ex aula missae, in quibus sic scribit* etc. de Poli itinere vid. diss. card. Quirini in Epist. R. Poli t. I p. 193 sqq. (Brix. 1744). falsa enim aliorum opinio est qui a. 1526 rediisse Polum propter epistolarum quarundam annos facile corruptos credunt (Monumenti di var. letterat. tratti dai mstti di L. Beccadelli I, 2 Bologna 1799 p. 283).

[21] Morus ap. Stapl. p. 250.

[22] Romae Ian. — Aug. 1522, Venetiis Aug. 1522 — Oct. 1523, iterum Romae Oct. 1523—Mai 1524, quo tempore cum ex ipso iam per Germaniam reditu nova legatione remissus esset ad exercitum ducis de Borbonio, hunc comitatus inde a Iun. 1524 ad Venetos iterum rediit Febr. 1525. inde aegrotus autumno 1525 Angliam repetit. vid. State Papers. King Henry VIII. P. I. (1830) passim (cf. I p. 172. VI p. 120). Catal. of the Mss. of the Cotton. library: Vitell. B. V. VI. VII. idem Paceus iam antea Romae fuerat 1514—15.

[23] vid. in Burscheri Spicileg. autogr. Erasm. (Lips. 1802) XIX, 17 epistolam Io. Botzhemi d. d. XI cal. Nov. quae ad a. 1526 male refertur (pro 1525). cf. de Lupseti epist. Patavii X Cal. Sept. 1525 scripta Ind. epist. ad Erasm. autogr. in bibl. Burscheri. Lips. 1784 p. 10. ceterum quicunque vel obiter Erasmi farraginem inspexit, annorum notationes quae epistolis singulis a collectoribus editoribusve adscriptae sunt ut saepe falsas ita incertas esse plerasque omnes aegerrimo animo intellexit. — de Lupseto cf. Ath. Cant. I, 40. is lector fuerat Oxoniensis a. 1520—23, a lupo nomen gerens (*Lupeshed* ap. Knight, I. Colet, vers. germ. Lips. 1735 p. 432, *Lubished* Privy purse expenses of Henry VIII. ed. by Nicolas L. 1827 p. 44) ut patronus eius Wolsaeus (*Wolvesey*, Leland encom. p. 105, Fiddes, Coll. 210). — eodem anno 1525 ex Italia rediit Edoardus Wottonus Oxon. med., Georgii Agricolae amicus (de differ. animal. Par. 1552 praef. cf. Wood Ath. Ox. I, 94. F. I, 40. Madden, Privy purse exp. of pr. Mary prf. p. 39).

[24] propter Papadop. hist. gymn. Pat. I, 311 qui Amasaei mortis annum ignorat, eodem anno, scil. 1552, mortuos esse Amasaeum et Bonamicum adnoto ex praef. Fr. Robortelli ad l. de artificio dicendi. ceterum Bon. migravit Bononiam a. 1520 (Longol. ep. 1, 33), Amasaeus 1524, Polus autem Patavii erat iam m. Mai 1520 (Long. ep. 2, 33).

[25] Th. Mori Epist. p. 13 ed. Lond. 1642 (cum Melanchthonis Epp. = Th. Mori Lucubrationes. Bas. 1563. 8°. p. 454).

[26] ut efficitur ex epitaphio Rastalli. de doctrina Margaretae vid. praeter Stapl. p. 251 Io. Lelandi († 1552) *Epithalamium Io. Clementis medici et Margaretae* (Collect. V, 110). cessit tamen haec nominis fama ipsius Mori filiae Roperae

clarissimae († 1544), de qua v. Io. Costerium ad Vincent. Lirin. ed. Colon. 1585 p. 120 sq. (Stapl. p. 264).

[27] Cath. Patina, Tabellae selectae et explicatae. Pat. 1691 (ad Holbeini tab. familiae Mori Basileensem) p. 191 (Pitture scelte. Col. 1691 p. 212).

[28] v. Beat. Rhen. epist. ante Mori Epigr. (edita cum Utopia Bas. 1518) p. 170. de epigr. Mori cf. Rudhart, Th. Morus Nürnberg 1829 p. 92 sqq.

[29] nunquam ut videtur impressum: epitaphium enim uxoris (a. 1570 mortuae) quod exempli causa subnectit Pitseus, ex ipso Macliniae monumento (in ecclesia S. Romboldi) manifesto sumptum fuit. ceterum de eis quae ex Graeco Clemens verterat v. Stapl. p. 251 et l. c. Pits.

[30] natu minorem de quo Erasm. ep. 671. is Venetiis primum, deinde Romae (1515. 1516. 1523) artem exercuit. Musurus a Venetiis paulo ante accitus Romae obiit 1517 (25. Oct. v. R. Brown, Select. of despatches written by Seb. Giustiniani. L. 1854. II, 68). Lascaris autem Graecarum litterarum professor Romae erat a. 1514—18 (Renazzi, Stor. della Sapienza II, 77).

[31] qui sub Paulo III. († 1549) Romae praecipiebat (c. a. 1534. Montf. Pal. Gr. p. 105) et adhuc inter vivos erat Venetiis cum Conr. Gesnero a. 1543/44 (Bibliotheca Tig. 1545 f. 524). cf. Hodius de Gr. ill. p. 309. edidit tabulam Graeciae pictam, scripsit Graece l. de constructione et usu astrolabii ad Paulum III. (cod. Par. gr. 2499. 2782 A), grammaticam (cod. Par. gr. 2592*. cf. Marc. 492 etc.) ad Ioannem Lotharingium cardinalem (Jean de Guise n. 1498, m. 1550). cetera nihil ad hunc.

[32] mort. 1581 Genevae, olim Ferrariae professor (cf. Krebs, Sigon. p. 9), cuius filium Aemilium Heidelbergae docuisse notum est.

[33] de Nicolai Sophiani codice epigrammatum et de Fr. Porto Ios. Scaliger epist. 430, qui vacillante memoria omnia

*) grammaticam linguae Graecae vulgaris ex hoc codice nunc edidit Émile Legrand (Coll. de monuments pour servir à l'étude de la langue néo-hellénique No. 6) Paris. 1870, ubi cf. préf. p. 19.

confudit, nam cum de Michaele cogitaret doctis omnibus notissimo (qui Fr. Robortelli, H. Stephani, Pauli Manutii, aliorum multorum amicus admodum iuvenis cum Stephano Venetiis fuerat a. 1552), Porti vocem revocans nominavit Nicolaum, quem licet hoc ipsum neget Scaliger, Portum revera voluisse suspicor. de Ursino et codice quodam Angeli Colotii (qui et ipse intima familiaritate coniunctus fuerat cum Iano Lascari et in aula Leonis X usque ad mortem eius i. e. ad a. 1521 cum summo favore versatus: Fed. Ubaldinus, Vita A. Col. Rom. 1673 p. 57. 18) Harless (nescio unde) ad Fabr. B. Gr. IV, 430 (Iacobs Anth. Gr. VI p. XCI).

[34] cf. etiam, praeter alios locos notissimos, de latin. falso susp. (1576) p. 366 . . . *hoc tantum addere nunc libet, me quoties in illos incido quibus Plautus ideo non placet quod Terentio, propter alia etiam quam ea quae ad prisci sermonis consuetudinem pertinent, valde sit dissimilis, recordari Francisci Robortelli, qui mihi Patavii tantam dissimilitudinem inter Pindarum et meum Anacreontem (ita enim eum appellabat quod eum ex profundissimis tenebris eruissem) quum uterque esset poeta lyricus, mirari se, multis audientibus, me certe risum non tenente, dixit.*

[35] *Hebbe una libreria di scelti libri copiosissima, di valore di dieci mila scudi incirca, la quale dopo sua morte* (1585) *fu comprata prima dal Cardinale Ascanio Colonna, e poi dal duca d'Altaemps.* Girol. Ghilini, Teatro d'huomini letterati. vol. II. Ven. 1647 p. 170. cf. Miller, Cat. des mss. grecs de la bibl. de l'Escurial p. 305.

De

Ioannis Clementis

itinere Italico.

Ludov. Vives Erasmo (Lovanio 19. Ian. a. 1522):

. . . *Mauritius salutem tibi plurimam; salvebis et a Ioanne Clemente, qui non ibit in Italiam ante proximum ver: is dicit multum doluisse, quod se inscio profectus sis Basileam; nam si rescisset, comitatus esset te, et mansisset istic hyemem totam . . .*

D. Erasmi Rot. Epistolae . . . ord. temp. nunc pr. disp. Lugd. B. 1706. ep. 615 p. 707b.

Vives Erasmo (Brugis 1. April. a. 1522):

. . . *Credo te accepturum a Moro literas per Clementem, qui his proximis diebus profectus est in Italiam, transiturus Basileam, ut dicebat. Postremis ad me literis Morus nihil de morbo suo scribit, credo revaluisse: nam prioribus iam convalescere se significabat. Initio quadragesimae veni Brugas, quod quadragesima Lovaniensis incommoda mihi est . . .*

Ibidem ep. 619 p. 711e.

Christoph. Longolius Andreae Navagerio (Patavii 9. calend. Iul.).

Cum ad XV. Cal. Iul. hac potissimum de causa Venetias venissem, ut ab Rhamnusio naturalem C. Plinii

historiam auferrem, intellexi nihil ei abs te, ea de re, adhuc missum esse. ego vero iisdem, quibus ei Clementem Britannum literis commendasses, promissi tui rationem complexam esse arbitrabar, quod ipsum quando non accidit (festinanter enim, et eo tempore properante Clemente scripsisti, ut mihi mirum non sit, te, de eo quod mihi pollicitus esses, fugisse tum scribere) fac, si me amas, ut ex literis tuis, liber is nobis primo quoque tempore curetur . . .

Chr. Longolii Epistolarum libri IIII. Bas. 1558 (ed. Flor. 1524 f. 143) ep. IV, 19 (cf. ep. I, 2).

Andreas Asulanus Ioanni Baptistae Opizoni patritio Papiensi medicoque praestantissimo:

. . . *Et cum multa molesta et gravia, ut evenire solet magna audentibus, occurrerent: Hippocratis primum omnia quae non sine labore summo haberi potuere monumenta, emisimus: tum vero Galenum pene integrum ab inferis excitavimus: in quo restituendo tantum tibi laboris et vigiliarum impensum est, uti me saepe desperatio coepti subiret operis . . . Atque hunc quidem quintum* τόμον *tibi dicamus uni meritissimo: siquidem tuus est Galenus, etiam libra et aere, quod aiunt, et mancupio: tibi enim ille libertatem debet uni: tibi vitam, tibi dignitatem restitutam acceptam feret . . . Sed quando tu unus velut Imperator, bellum hoc patrare tam difficile et arduum non poteras, et grati est animi fateri cui debeas: agent etiam gratias graeci latinique restituti Galeni Clementi, et Odoardo* [Wottono], *et Roseo Britannis, qui te veluti Centuriones acerrimi in victoria hac consequenda plurimum adiuvere: sed nec Lupsetum in hoc munere contempseris, qui omnibus elaboravit nervis, ut, quatenus fieri posset, laboranti tibi veluti Atlanti, dum Axem*

humero torques, tanquam alter Hercules successerit: sed nec Georgius Agricola non parvam laudem est meritus, nam et ipse in emendando Galeno nihil sibi ad industriam et laborem reliqui fecit, ut honestissima tandem provincia et optimo Imperatore, et strenuis maxime militibus dextro, quod aiunt, Hercule sit confecta. Bene vale, Asulanorum tuorum memor, et Aetium ac Paulum, reliquosque medicos brevi post expectato.

Ante t. V Opp. Galeni ed. Ven. Ald. 1525 (t. I s. l. e. a., II et III *Ven. in aed. Ald. et Andreae Asulani soceri Mense Aprili* 1525, IV *Ven.* (etc. ut antea) . . . *Mense Augusto* 1525, V. s. l. e. a. — Hippocratis opp. mense Maio 1526).

Ioannis Caii Britanni de Libris propriis liber unus. Ad Thomam Hatcherum. Lond. 1570.

. . . *Postquam in Britanniam venerim* (ex Italia rediens 1544, cf. Cooper Ath. Cant. I,312—17) *nactus sum aliud exemplar* (Galeni), *περὶ ἐγχειρήσεων ἀνατομικῶν Ioannis Clementis Angli, probi viri et singularis medici, et alterum Thomae Linacri, hominis praecellentis iudicii, qui inter multa praeclara opera Collegium Medicorum Londini anno Domini* 1520 *instituit . . .*

p. 142 ed. S. Jebb (Lond. 1729 cum I. Caii de Canibus Britannicis aliisque opusc.).

. . . *Huius τῶν ὑγιεινῶν* (Galeni) *castigandi occasio haec fuit . . . Mendis enim scatebant omnia. Quocirca conquisitis undique exemplaribus manuscriptis non solum Italicis* (i. e. cum in Italia eram 1539 — 44) *sed et Anglicis cum reverteram (ex quibus duo porrexerunt Ioannes Clemens et Georgius Owenus clariss. medici) studuimus emendare, quoad eius fieri potuit, diligenter omnia . . . Perfectos igitur iam tandem libros, et ascriptos commentarios, Ioanni Oporino Basiliensi ty-*

pographo imprimendos dedi anno Domini 1563. *additis Galeni libris ad Thrasybulum, et de parva sphaera Graecis . . . Adiunximus etiam Galeni librum περὶ χυμῶν . . . Praefiximus epistolam ad dominam Annam, illustris viri domini Nicolai Bacon, magni sigilli Angliae custodis uxorem, foeminam Graece et latine doctissimam, Cocinae familiae literatissimae sobolem, cuius familiae et mares et foeminae* omnes conferri possunt hodie cum laudatissima illa Thomae Mori familia quae olim fuit: cuius etiam fecimus mentionem, non omissa recordatione literarum eruditissimae nuper reginae nostrae Mariae, et praesentis Elizabethae, claraeque Mildredae Cecilii**, Margaretaeque Ioannis Clementis coniugis, et Gulielmi Roperi uxoris Margaretae, aliarumque foeminarum illustrium tum nostrae memoriae, tum superiorum temporum in Britannia . . .*

ibid. p. 156—159.

. . . *At libellum περὶ πτισσάνης Graecum ad vetustum codicem manuscriptum non solum castigavimus, sed etiam integrum fecimus, cum prius esset factus lucerna mutilus, dormitantia eius qui Aldino praelo tum praefuerat, uti Io. Clemens Anglus, eximius plane medicus, et omnibus Graecorum Latinorumque ornamentis decoratus, qui per ea tempora Venetiis apud Aldum egit, certa fide nobis retulit. Dormitante enim illo, candela in exemplar cecidit, et combussit. Hos*

* *Quinque sciunt natae coniungere Graeca Latinis* sec. epitaphium Antonii Coci (Cooke) Cantabrigiense ap. Cooper Ath. Cant. I, 352.

** *quae haud aliter Graece intelligit et loquitur quam Anglice*, ut ait Roger Ascham in epist. a. 1550 scripta (Works. Lond. 1865 t. I p. 228).

Basileae excudit Io. Oporinus anno a Christo nato 1557 . . .

ibid. p. 173 (cf. Galen. ed. Ald. t. II, 2, f. 105[a-b]).

Principum, ac illustrium aliquot et eruditorum in Anglia virorum, Encomia, Trophaea, Genethliaca et Epithalamia. A Ioanne Lelando Antiquario conscripta. Lond. 1589.

Instauratio bonarum literarum.

Ecce renascentis doctrinae gloria floret,
Linguarum floret cognitioque trium.
Migrat in Italiam Graecus thesaurus, et artes
Se reparaturum praedicat usque bonas.
Excolit eloquii vivos Hispania fontes,
Gallia nunc studiis tota dicata nitet.
Nutrit honorifice doctos Germania multos,
Quorum sunt orbi nomina nota probe.
Ingeniorum altrix et nostra Britannia, Phraeum,
Tiptotum, Viduum, Flaminiumque tulit.
Lumina doctrinae, Grocinus deinde secutus,
Sellingus, Linacer, Latimarusque pius,
Dunstallus Phoenix, Stocleius atque Coletus,
Lilius et Paceus, festa corona virûm.
Omnes Italiam petierunt sidere fausto:
Et nituit Latiis Musa Britanna scholis.
Omnes inque suam patriam rediere diserti,
Secum thesauros et retulere suos:
Nempe antiquorum scripta exemplaria passim
Graecorum, aeternas quae meruere cedros.
Vivat doctorum felix industria, per quam
Lux, pulsis tenebris, reddita clara nitet.

p. 137 Lond. 1774 (I. Lelandi Collectanea cum Tho. Hearnii praef. etc. Ed. alt. Vol. V. cf. Leland. ap. Tanner Bibl. Brit. Hib. L. 1748 p. 287. 337. 365. 598. 715. 735).

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΑ ΗΜΙΑΜΒΙΑ.

1. (63) ᾿Ανακρέων ἰδών με
ὁ Τήιος μελῳδὸς
ὄναρ λέγων προσεῖπεν,
κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
περιπλάκην φιλήσας.
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,
[καλὸς δὲ καὶ φίλευνος·]
τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου,
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.
ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
ἐδησάμην μετώπῳ·
καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

1. Scriptura codicis: 2 μελωιδὸς. — 3 προσεῖπεν i. e. προσεῖπεν et corr. προσεῖπον (correxerat Stephanus iam inter scribendum in ipso apographo, ubi προσεῖπεν). — 4 καγω. — 5 περὶ πλάκην. — 7 καλὸσδὲ (sic). — 8 ὦζεν. — 13 ὦζ'.

Stephanus in editionem suam (cui titulum ipse fecit Ἀνακρέοντος Τηΐου μέλη: nam in apographo eius idem est qui in codice) hoc carmen non recepit, postea tamen a. 1560 post Pindari et cet. octo lyricorum carmina (repetita a. 1566. 1586 et a Paulo Steph. 1600) et ipsum primus edidit (p. 406 una cum carmine sexto 'Iuliani Aegyptii. Ex lib. VII. Anthologiae epigr.' p. 408) tamquam 'Incerti autoris de Anacreonte'. qui eo usus

τοῦ αὐτοῦ βασιλικόν.

2. (6v) Δότε μοι λύρην Ὁμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς,
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
φέρε μοι νόμους κεράσσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω,

est Is. Casaubonus in Animadvers. ad Athen. Lugd. 1600 p. 603, licet ipsius Henrici gener (a. 1598 mortui), originem ignoravit (cf. Anecd. Gr. 1, 15). ceterum, cum propter versiculorum imparem numerum unus certe alienus censeatur, eicio septimum ad sententiam etiam ineptissime intrusum (καλός γε scripsit Casaub.): certa enim ἡμιαμβίων paria hae sibi cantilenae volunt.

2. Codex in margine dextra (i. e. ad v. 2 continuo post vocem χορδῆς) $\overset{ου}{τ}$ αυτου βασιλι^{ξ} = βασιλικ..) i. e. τοῦ αὐτοῦ βασιλικ⟨όν⟩ scil. βασιλικὸν ᾠδάριον, nec vero, ut mavult Spalletti p. XVIII βασιλικ⟨ῶς⟩. quod si autem credideris cum verbis τοῦ αὐτοῦ coaluisse glossam ad v. 2 φονίης (legitur enim... χορδῆς $\overset{ου}{τ}$ αυτου βασιλι^{ξ} ✱) i. e. βασιλικ⟨ῆς⟩ (vel ἡρωικῆς) vel ad v. 3 θεσμῶν i. e. βασιλικῶν signo quo ad textum verba in margine apposita vulgo referantur, hic ut et infra saepe, a scriba neglecto: huic quidem opinioni illud maxime obstare scias quod tales notae nusquam alibi in margine occurrunt, utpote qui correcturas exhibeat, non adnotationes. procul ergo Basilius ille poeta novellus, quem notissimum in scribendis potissimum adiectivis in -ικός desinentibus compendium (scil ʞ = κ suprapositum) ignorantes ex hoc loco effinxerunt qui, quod principium est philologiae, legere nescierunt Brunck Levesque et ceteri. certe enim si — quod non est — significatum fuisset poetae alicuius nomen proprium, esset non Basilii sed Basilici (Suid. Βασιλικὸς σοφιστής . . .). Stephanus in apographo titulum omisit.

2 φο≡νίης cum ras. cod. (φωνίης ante ras. ut videtur).

ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
μετὰ βαρβίτων ἀείδων
8 τὸ παροίνιον βοήσω.
[δότε μοι λύρην Ὁμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς.]

3 (2^b). "Αγε, ζωγράφων ἄριστε,
(65) λυρικῆς ἄκουε μούσης
[φιλοπαίγμονες δὲ βάκχαι
4 ἑτεροπνόους ἐναύλους].
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἱλαράς τε καὶ γελώσας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
8 γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

9 et 10 om. Steph. (in apographo etiam). ad eiusdem carminis initium qui ad tertium transiret errore rediit librarius.

3 (2b). 3—4 (in utraque marg. et sin. ante v. 3 et dextra post v. 4 ⁒) aliunde huc traiecti, corrupti (ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς Faber). — ἑτεροπνόους cum solenni corruptelae vel correcturae signo ÷, et in margine: ἑτεροπόρους (ἑτεροπόρ^ʸ) [non ἑτεροπιρ ut vel male scripsit vel inepte legit Lev. p. 483. est enim ἑτεροπορ cum solenni terminationis ους compendio]. — 6 ἱλαράστε cod. — 7. ἀν δύναιτο (errore scriptoris pro ἂν δύνηται, quod est infra 16, 8. cf. Mehlhorn p. 104).

Stephanus hoc carmen vel carminis fragmentum addito in locum tituli ἄλλο (quod iam in apographi margine tempore manuque seriore adscripserat) discrevit a praecedente, quocum cohaeret et in apographo et in codice: nam librarii negligentia hic factum est ut non appositi sint quibus vulgo utitur asterisci illi, qui uniuscuiusque carminis et initium significant et exitum. [fallitur Mehlhorn qui Stephaniano secundo hoc in codice adiungi scripsit p. 104.]

τοῦ αὐτοῦ εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

4 (3). Τὸν ἄργυρον τορεύων
Ἥφαιστέ μοι ποίησον
πανοπλίαν μὲν οὐχί·
τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
ποτήριον δὲ κοῖλον
ὅσον δύνῃ βαθύνας.
ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
μήτ' ἄστρα μήθ' ἅμαξαν,
μὴ στυγνὸν ὠρίωνα·
τί πλειάδων μέλει μοι,
τί γὰρ καλοῦ βοώτου;
ποίησον ἀμπέλους μοι
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν
καὶ μαινάδας τρυγώσας,
ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
[ληνοβάτας] πατοῦντας,
[τοὺς σατύρους γελῶντας]
καὶ χρυσοῦς [τοὺς ἔρωτας
καὶ Κυθέρην γελῶσαν]
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ,
Ἔρωτα [κ' Ἀφροδίτην].

4 (3). Titulus in margine.

2 ἠφαιστε μοι. — 8. μὴ τ' ἄστρα. μήτ' αμαξαν (leni spir. pro aspero, ut in multis solet cod. Pal.). — 10 πληάδων. — 14 τρ≡υγώσας (cum ras. ut sit υ pro ω). — 16 ληνοβάτας cod. — 18 χρυσοὺς. — 21 κἀφροδίτ (sic. cf. 14, 26).

Stephanus qui in apographo primos tantum versus quattuor descripserat cum nota hac: καὶ τὰ ἑξῆς, in editione dedit Gellii lectionem (19, 9) in variis exemplaribus variam: 1 τορεύ-

ἄλλο εἰς τὸ αὐτὸ ποτήριον τοῦ αὐτοῦ Ἀνακρέοντος.

5 (4). *Καλλιτέχνα, τόρευσον*
(18) *ἔαρος κύπελλον· ἤδη*

σας. — 3 *πανοπλίας* [vel -*πλίαν* ut Steph.] — 6 *βάθυνον*. — 7 *κατ' αὐτό* [vel *καὶ μὴ ποίει κατ' αὐτό*, ut Steph. in nota p. 69]. — 8 *ἀμάξας* [vel *μήθ' ἀμάξας* St.] — 9 om. [habet St.]. — 10. 11 *τί π. μ. μ. τί δ' ἀστέρος βοώτεω* [vel ut Steph. *τί πλειάδεσσι κἀμοί, τὶ δ' ἄστρασι βοώτεω*]. — 13 [vel *κατ' αὐτό* St.] — pro 14—19: *καὶ χρυσέους πατοῦντας*. — 21 *Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον*.

In Anthologia Cephalae (ex qua etiam Planudes) idem carmen sine inscriptione (Iacobs comm. p. 666) habetur sic (Cod. Pal. XI 48) post alterum (47) *ἀνακρέοντος*: 1 *τορεύσας*. — 3. 4. om. — 6 *βάθυνον*. — 8 *μηδ' ἄστρα μὴ αμάξας* (sic sine spir. Paulssen p. 71. *μηδ' ἀμάξας* Plan. ed. Flor.). — 10. 11 om. — pro 12—21: *ἀλλ' ἀμπέλους χλοώσας καὶ βότρυας γελῶντας σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ*. — Versus 16—20 recentissimorum hominum interpolatione et qui metrum non servarent quasi anaclomenos addentes (– ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏓) sine metro ex uno illo Gellii *καὶ χρυσέους πατοῦντας* ficti sunt: ita ut verus huius carminis textus, idem fere qui Gellii versiculos quosdam nunc omittentis, fuerit talis:

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
πανοπλίαν μὲν οὐχί·
ποτήριον δὲ κοῖλον
ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
μὴ στυγνὸν ὠρίωνα·
τί τ' ἆρ καλοῦ βοώτου;
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν
ποίει δὲ ληνὸν οἴνου
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ

Ἥφαιστέ μοι ποίησον
τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
ὅσον δύνῃ βαθύνας.
μήδ' ἄστρα μήθ' ἄμαξαν,
τί πλειάδων μέλει μοι,
ποίησον ἀμπέλους μοι
καὶ μαινάδας τρυγώσας,
καὶ χρυσέους πατοῦντας
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον. ~

5 (4). 1 *καλῆτέχνα* (i. e. *καλητέχνα*) non ut et in apographo et in editione scripsit Steph. *καλὴ τέχνα*) et in marg. *κάλλι | τέχνα* acc. nunc evanescente (inde Stephanus in nota 'Legitur et *καλλιτέχνα*'). — 2 *ἤδη*: sic etiam Steph. in

τὰ πρῶτ' ἡμῖν τὰ τερπνὰ
ῥόδα φέρουσιν ὧραι.
ἀργύρεον δ' ἁπλώσας
ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
τῶν τελετῶν παραινῶ
μὴ ξένον μοι τορεύσῃς
μὴ φευκτὸν ἱστόρημα,
μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον Εὔιον ἡμῖν.
μύστις νάματος ἡ Κύπρις
ὑμεναίους κροτοῦσα·
χάρασσ' Ἔρωτας ἀνόπλους
καὶ Χάριτας γελώσας,
ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον
εὐβότρυον κομῶσαν
σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς
ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρειν.

apogr., sed posteriore tempore et atramento diverso adscripsit coniecturam ἡδὺ quam recepit. atque sic fere semper factum est in sequentibus ubi cum editio eius discrepet a cod. Pal., consentiat cum codice apographum. — 4 ῥόδα° (sc. ῥόδα quod corrigitur in ῥόδον) φέρουσαν ὥρην (corr. Bergk, cf. Io. Gaz. 5, 17 B). — 5 ÷ ἀργύρεον et in marg. ÷ ἀργυρέων μοι (sic, non μη) δ' ἁπλώσας. — 7 παρ' αἰνῶ. — 9 $\overset{ι}{ἑ}$στόρημα (i. e. ιστορημα corr.). — 13 ὑμεναίους κροτοῦσα (i. e. nuptias conflans) ego: ὑμεναίοις κροτῶσα cod. (κροτοῦσα ed. Steph.). — 18 εὐπρεπ$\overset{ης}{αι}$ (-ῆς): comp. -αι etiam pro ε ponitur, sicut ipsum ε pro αι et scribitur et legitur, cf. Paulssen ad 7, 379. coll. 7, 160. 265 etc. eodem plane modo comp. ην (^) et pro -ιν et -ειν (infinitivis maxime) male apponitur. item quod suprascripsit corrector compendium -ης pro -εις quoque, ut hoc loco, sed raro ponitur (P. ad 7, 521) et pro -ις. — 19 ἀν μη sine acc. ut saepe. — ἀθύρ$\overset{η}{ε}$ι (fort. scr. ἀθύρειν).

τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτα.

6 (5). Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
66 ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα,
καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν·
καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
πτεροῖσι γαργαλίζει.

Carmen recens immensurabile (cf. Faber ed. 1680 p. 150, Mehlhorn p. 44) saeculi decimi.

6 (5). Titulus bis idem et in textu et in margine.

1 πότ' εὗρον neglecto spiritu, ut saepissime per totum hoc Anthologiae exemplar. cf. 5, 3. neque unquam fere accentu caret πότ' (ποτέ) apud scriptorem (vel scriptores) codicis Palatini, cf. Paulssen p. 51 (ad VIII, 156) et p. 53 (ad IX, 10) et in his carminibus 17, 45. 22, 1 et 3. 28, 8 (ubi accentus corrigitur, non deletur. cf. Paulssen p. 76 ad Anth. XII, 230). 35, 1 etc. — 3 κατασχ͡. — 5 ἔπιον: sic codex (ut πῖε scribitur in Anth. 9, 519. 699 etc. 'ex more'), item Planudes in ed. pr. (sed in ed. Ald. 1503 ἔπιθον, typothetae ut videtur vitio pro ἔπινον). ἔπινον scr. Barnes.

Stephanus hoc carmen non recepit, utpote qui in Anthologia Planudea, cui idem inseritur ad finem libri VII, inscriptum videret *Ἰουλιανοῦ*: sic enim ex msto. simpliciter habet ed. princ. Ioannis Lascaris (Flor. 1494). Aldus autem (Ven. 1503), qui et alibi saepe ubi epigrammata sine auctoris titulo continuarentur, de suo addidit aut *ἄλλο* aut *ἄδηλον* aut *ἀδέσποτον* (sicut et ipse postea in sua ed. Stephanus), plenius scripsit *Ἰουλιανοῦ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου.* verum tamen inter plurima quae Iuliani Aegyptii (saec. VI in.) citantur epigrammata parum verisimile est hanc unam cantilenam Anacreonticam et certo quidem huius auctoris nomine inscriptam attulisse Agathiam, qui unus potuit: nec Cepha-

ἄλλο εἰς ἑαυτόν.

7 (6). *Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·*
Ἀνακρέον, γέρων εἶ·
λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
κόμας μὲν οὐκ ἔτ᾽ οὔσας,
ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν
εἴτ᾽ εἰσὶν εἴτ᾽ ἀπῆλθον
οὐκ οἶδα, τοῦτο δ᾽ οἶδα
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον

Iam enim nec eius in cod. Pal. editorem qui Anacreontis carminibus Anthologiam auxit, nedum ipsum Planudem 'veterum' horum (sic enim appellat index codicis Barberiniani) Anacreonteorum alium praeter Anacreontem auctorem novisse patet. et quae similiter se excipientes et in Planudea (l. II) et in Palatina (XI, 47. 48) inter media epigrammata exhibentur odae Anacr. *Οὔ μοι μέλει γύγαο* et *Τὸν ἄργυρον τορεύσας*, eae nomine plane carent apud Planudem, in Palatina autem inscribuntur *ἀνακρέοντος*. Iulianum igitur Anacreonteorum poetam ipsius puto Planudis errori deberi aliunde oculis aberrantis: etsi quod praecedit epigramma *ἄδηλον* (sine lemm. in ed. Flor.) Philodemo adscribatur in cod. Pal., ante id proximum Marco Argentario (*ἀδέσποτα* duo sunt quae ante hoc etc.) et ad alios etiam pertineant quae sequuntur. citat autem hoc fortasse carmen Servius ad Aen. I. 749: '*Bibebat Amorem.* allusit ad convivium. sic Anacreon *Ἔρωτα πίνων*' (fr. 163 B). nam cum satis sit frigidum illud *αὐτόν* v. 5, scriptum fuisse dixeris *λαβὼν δ᾽, Ἔρωτα πῖνον.*

7 (6). In margine repetitur *εἰς ἑαυτόν.*

2 *ἀνακρεῶν* (-*κρέον* corr. ut in Anthol. 7, 29. 31. 33, ubi *ἀνάκρέον* duplici acc. sec. P. ad 7, 29. cf. 23. 27). — 3 *λαβῶν.* — 4 *οὐκέτ᾽* (cf. 13, 13. 17, 22. 24, 8 etc). — 8 *τὸ δὲ*, scil. libr. *τὸ δὲ*, corr. voluit *τόδε*. cf. 28, 11 (*τοῦτο δ᾽* Steph., iam in marg. apogr.).

πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν.

8 (7). (15)

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω
τοῦ Σαρδίων ἄνακτος
οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις·
ἐμοὶ μέλει μύροισιν
καταβρέχειν ὑπήνην,
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισιν
καταστέφειν κάρηνα·
τὸ σήμερον μέλει μοι,
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
ὡς οὖν ἔτ' εὔδι' ἔστιν,
καὶ πῖνε καὶ κύβευε
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
μὴ νοῦσος ἤν τις ἔλθῃ
λέγῃ σε μηδὲ πίνειν.

10. παίζ^ i. e. παίζειν, proprie παίζην: nam eodem compendio quod est ην (^) in hoc codice scribitur infinitivus in -ειν, ut 17. 41. 37, 14. 55, 3. 13. cf. Bast p. 760 et supra ad 5, 18. idem adhibetur ubi est ην pro ιν (velut πάλιν, θέογνιν Anth. 7, 356. 509).

8 (7). Titulus in margine.

1 τἄγύγου (in marg. γύ'γεο). — 2 σάρδεων. in notis Steph. 'potes ... legere σαρδίων: nam utraque lectio reperitur' (sc. apud Pl. altera). — 3 οὐδ' εἷλε πω με. — 8 κατὰστέφειν (ut saepe, servato praepositionis accentu. cf. 1, 5. 5, 7). — 11 ἔτ' ευδί' ἐστιν (quasi velit εὐδία, non εὔδια). — 15 λέγει σε μὴ δεὶ

εἰς ἑαυτὸν μεμεθυσμένον.

9 (8). (31)

Ἄφες με, τοὺς θεούς σοι,
πιεῖν πιεῖν ἀμυστί·
θέλω θέλω μανῆναι.
ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε
χὠ λευκόπους Ὀρέστης
τὰς μητέρας κτανόντες·
ἐγὼ δὲ μηδένα κτάς,
πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον
θέλω θέλω μανῆναι.
ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην
καὶ τόξον Ἰφίτειον·
ἐμαίνετο πρὶν Αἴας
μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Ἕκτορος μάχαιραν·

(*λέγῃ* ed. Steph. qui in notis sic addit: 'Legendum videtur aut *μηδὲ πίνειν* aut *μή ʼτι πίνειν*').

Idem carmen (cuius auctor imitatus est Archilochum fr. 24) legebatur apud Cephalam (praecedens alterum illud *Τὸν ἄργυρον τορεύσας*), ex quo sic cod. Pal. (XI, 47) et Planudes (l. II): 1 *γύγεω* (Pl. *γύγαο*). — 2 *σαρδίων*. — 3 *οὐθ' αἱρέει με χρυσὸς* (quae ex Planude recepit Stephanus, qui ait in notis 'Legitur et sic, *οὔθ' εἷλέ πω με χρυσός*' scil. in Pal., nisi quod erravit de ultimo verbo: nam in apogr. est *ζῆλος*). — 4 *οὐκ ἀρνέω* (quod postea ab ipso librario correctum est in *αἰνέω*, cf. Paulssen p. 71) *τυράννους* (sed Planudes *οὐδὲ φθονῶ τυράννοις*, ut supra). — 5 *μύροισι*. — 7 *ῥόδοισι*. — 10 *οἶδε* Plan. — 11—15 om.

9 (8). **Titulus in margine.**

5 *χ' ὁ λ.* — 6 *κτανόντῃ* (η supra ο). — 8 *ἐρυθρὸν οἶνον* (in marg. eadem manu *λευκὸν οἶνον* [non *δὲ λευκὸν*, ut Lev. p. 479]). — 10 *ἐμαίνετ' ἡρακλῆς* (cf. 6, 1).

ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
οὐ τόξον οὐ μάχαιραν,
θέλω θέλω μανῆναι.

τοῦ αὐτοῦ εἰς χελιδόνα.

10 (9). Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί σοι, λάλη χελιδών;
τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
τί μευ καλῶν ὀνείρων
ὑπορθρίαισι φωναῖς
ἀφήρπασας Βάθυλλον;

τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτα κηρινόν.

11 (10). Ἔρωτα κήρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει·

16 ἔχω (corr. St.). — 17 χαῖτ῀ i. e. χαῖτες cum comp. -ες pro -αις [non χαῖται, ut compendio male intellecto scripsit Spalletti p. 22: idem φαρέτραν pro φαρέτρην. etiam Steph. legit χαῖται in apogr., sed in marg. postea ex coni. adscripsit χαίταις].

10 (9). Titulus bis repetitur idem et in textu et in margine.

2 λάλευ χελιδόν (corr. Steph. qui in apographo aliam coniecturam adscripserat λάλ' ὦ). — 3 ταρσά σεῦ τὰ (sic sine punctis quae add. Sp.). — 5 ἔνδοθέν σεῦ (ου supra ευ) (corrector qui maluit σου, non attigerat idem σευ supra in v. 3: voluit fortasse σοι). — 8 τί μεῦ. — 9 ὑπ' ὀρθρίαισι (praepositione seorsim scripta ut supra 8, 8. 1, 5 et saepe infra).

ἐγὼ δέ οἱ παραστὰς
πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;
ὁ δ' εἶπε δωριάζων
λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς,
ὅπως ἂν ἐκμάθῃς νιν.
οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης·
ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν
Ἔρωτι παντορέκτᾳ.
δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μή, σὺ
κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

εἰς ἄττιν τοῦ αὐτοῦ.

12 (11). (13) Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
ἐν οὔρεσιν βοῶντα
λέγουσιν ἐκμανῆναι,
οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις

11 (10). 4 ἔφην σοι. — 5 τὸ τευχθὲν, sed in margine τὸ τυχθὲν (inde Stephani nota: 'Legitur et τυχθέν'). — 8 ὅπως [μ] ... νιν [πᾶν] (i. e. ὅμως ἂν ἐκμάθῃς πᾶν corr., ὅπως δ' ἂν ἐκμ. πᾶν Fab.). — 11 παντορέκτα [η]. — 13 δραχμ (sic cum lineola sub α, non δραγχμ).

12 (11). Titulum in textu positum in margine repetit ita: εἰςἄττιν i. e. εἰς τὸν ἄττιν.
3 οὔρεσι.

δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πιόντες ὕδωρ
μεμηνότες βοῶσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς
καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης
θέλω θέλω μανῆναι.

τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτα.

13 (12). Θέλω θέλω φιλῆσαι.
ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.
ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
καὶ χρυσέην φαρέτρην
μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
καὶ δοῦρα καὶ βοείην
ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον.
ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' ὀιστούς,
ἤσχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν

13 (12). Titulus in margine repetitur: εἰς ἔρωτα.

2 ἐπεὶ θ' ἔρως φιλεῖ με (corr. Steph.). — 4 ἐπίσθην (i. e. ἐπίσθην et deinde ἐπείσθην). — 6 χρυσίην (corr. Steph. qui in apogr. χρυσείην scripserat). — 10 βοείην (i. e. βοΐην corr.). — 13 οὐκέτ' εἶχ' ὀϊστοὺς (i. e. ὀϊστούς, cf. 10). — 14 εἶτ' ἑαυτὸν.

ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον·
μέσος δὲ καρδίης μευ
ἔδυνε καὶ μ' ἔλυσεν.
μάτην δ' ἔχω βοείην·
τί γὰρ λάβω μιν ἔξω,
μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτας.

14 (13). Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίστασαι κατειπεῖν,
εἰ κύματ' οἶδας εὑρεῖν
τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
μόνον ποῶ λογιστήν.
πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
ἔρωτας εἴκοσιν θὲς
καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους.
ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
θὲς ὁρμάθους ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ Λεσβίους μοι

15 *εἰς* (cf. Peerlk.): *ὡς* Pauw. — 16 *κραδίης μεῦ* (corr. Steph.). — 18 *βοείην*. — 19 *τ. γ. βάλομεν* (corr. ego, *βαλώμεθ'* Steph.).

14 (13). Titulus in textu talis: *ἄλλο τοῦ αὐτοῦ*, at in margine quem posui: neque vero *εἰς ἔρωτα*, ut Mehlh. p. 66.

2 *κατ' εἰπεῖν*. — 3 *εἰ κυματῶδες* (corr. Brunck auctore Davisio. iidem *τὰ* v. 4). — 4 *τὸ*. — 6 *ποῶ* (*ποιῶ* scr. Steph. cf. *ποεῖς* Io. Gaz. 6, 17). — 9 *πεντεκ̧δεκ'* i. e. *πεντεκαίδεκ'*. — 11 *ὁρμάθους* (ut *ἄμαξαν* etc.) — 13 *καλλιγύναικες* (pro *καλη*, *καλαὶ γ.*, ut corr. Steph.).

καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων
καὶ Καρίης Ῥόδου τε
δισχιλίους ἔρωτας·
τί φῄς; ἀεὶ κηρῷ θές·
οὔπω Σύρους ἔλεξα,
οὔπω πόθους Κανώβου,
οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός,
τοὺς Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν
ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

τοῦ αὐτοῦ εἰς περιστεράν.

15 (14). Ἐρασμίη πέλεια,
(9) πόθεν πόθεν πέτασσαι;

16 καρίην ῥόδον τε (corr. Steph.). — 18 τί φῆς ἀεὶ κηρωθεὶς. ˣ et in extr. sin. marg. item correcturae signum × sed sine correctura (corr. Baxter: ἐκηριώθης Bergk. coll. Hesych. s. v.). — 21 ἀπάντ'. — 22 κρήτης et in sin. marg. ante v. 21 sine signo quod tamen fort. recisum est (cum ipsa cauda litt. ρ, cuius tamen cernitur vestigium) ῥώμης (non ὁ ώμης). et sic etiam Steph. apogr. plene in marg. reddit ῥώμης, scil. ex integro tum codice. — πόλέσσιν (sic, deleto altero accentu). — 24 ἀριθμεῖν (corr. Scal.). — 25 καὶ τοὺς, ubi corr. voluit τὰ (non τὰς ut legit in apogr. Steph., qui in ed. τοὺς ἐκτὸς αὖ Γ.). — 26 τῶν β. (corr. Brunck). — κἶνδῶν (sic cum solo spiritu).

15 (14). In margine repetitur: εἰς περιστερᾶν.

1 πέλεια (πέλεια, corr. πέλια). — 2 πέτασαι (corr. Barnes).

πόθεν μύρων τοσούτων
ἐπ' ἠέρος θέουσα
πνείεις τε καὶ ψεκάζεις;
τίς ἐς τί σοι μέλει δέ;
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
κρατοῦντα καὶ τύραννον.
πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη
λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
διακονῶ τοσαῦτα,
καὶ νῦν ὁρᾷς ἐκείνου
ἐπιστολὰς κομίζω.
καί φησιν εὐθέως με
ἐλευθέρην ποιήσειν·
ἐγὼ δὲ κἢν ἀφῇ με,
δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγροὺς
κἀν δένδρεσιν καθίζειν
φαγοῦσαν ἄγριόν τι;

4 θε^{ου}ᾶσα (θεασα, corr. θεουσα). — 5 πνίεις (i. e. πνείεις, ut supra 13, 4 ἐπίσθην cf. 13, 6. 25, 7. σιληνὸν 47, 4: contra pro ει βοίην 13, 10 et 18 et modo πέλια scripsit corrector. cf. 41, 5. 43, 14. ῥοδέης autem 15, 3 pro Ῥοδίης [ubi ε et ι commutantur] intelligendi error est, non scribendi). — 6 τίς ἔστι (sic) σοι μέλει δὲ (quod litteris recte discretis, ἐς τί scribendo pro ἐστι emendavi). τίς εἶ; τί Brunck. — 11 πέπρακέ με κ. (corr. Tan. Faber). — 15 οἵας (Stephanus in notis p. 67: 'suspicor legendum ὁρᾷς', quod idem ὁρᾷς iam extat in marg. apogr.). — 17 καὶ φησὶν. — 21 πέτασθαι (Steph. ed. πέτεσθαι). — 23 καὶ δένδρεσι (κἀν Pauw.).

τὰ νῦν ἔδω μὲν ἄρτον
ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ,
πιεῖν δέ μοι δίδωσι
τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω
καὶ δεσπότην ἂν ἅβροις
πτεροῖσι συγκαλύψω·
κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·
λαλιστέραν μ' ἔθηκας,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

τοῦ αὐτοῦ εἰς κόρην.

16 (15). (28)
Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω,

31 καὶ δεσπότην ἀνακρέον quod pro ανακρ = αναυρ (ἀναβρ) cum compendio οις male lecto scriptum fuisse existimo: ἂν ἄκροις, ἂν ἅβροις. cf. Bast tab. I 6 ἀναυρ. Stephano accusativus hic Ἀνακρέοντα videbatur ex scholio irrepsisse, deesse ἐμοῖσι vel tale quid not. p. 68. — 32 σὺν καλύψω (συσκιασω). — 34 βαρβήτωι (ubi ¨ addidit corrector ut sit ή = ϊ).

16 (15). Titulus bis ponitur idem et in textu et in margine.

3 ῥοδέης (Steph. qui not. p. 71 'Quid si Ῥοδίης hic legas', iam in apogr. adscripsit ῥοδίης). — κοίρανε (κάρανε scr. Brunck auctore Lennepio).

γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις
ἐλεφάντινον μέτωπον.
τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
διάκοπτε μήτε μίσγε,
ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
τὸ λεληθότως σύνοφρυν
βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.
τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.
γράφε ῥῖνα καὶ παρειὰς
ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας,
γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα,
τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.

11 πορφύραισι (corr. Barnes). — χαῖταις (cum circumfl.). — 16 λεληθότος (ω suprascr.). — 17 κελαινην (compendio ^ pro ην suprascripto, sine accentu). — 22 ῥῖνας (corr. Steph.). — 23 τὸ (pro τῷ, ut scripsit St., statim in apogr.). — 28 πετῶνται (οι suprascr.) (non πετονται, ut male Lev. p. 478) et in margine πέτοιντο (πέτωνται igitur quod primum fuerat scriptor ipse mutavit in ποτῶνται, corrector in margine addidit πέτοιντο).

στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
ὑποπορφύροισι πέπλοις,
διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
ὀλίγον τὸ σῶμ᾿ ἐλέγχον.
ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν·
τάχα, κηρέ, καὶ λαλήσεις.

εἰς νεώτερον βάθυλλον.

17 (16). Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
τὰ δ᾿ ἐς ἄκρον ἡλιώσας·
ἕλικας δ᾿ ἐλευθέρους μοι
πλοκάμων ἄτακτα συνθεὶς
ἄφες, ὡς θέλουσι, κεῖσθαι.
ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς
κυανωτέρη δρακόντων.
μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω
κεκερασμένον γαλήνῃ,
τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,

32 ἔλεγχον. — 33 ἀπέχει (ἄπεχε Pauw ut iam Steph. in marg. apogr.).

17 (16). 4—5 τὰς μὲν ... τὰς δ᾿ (corr. Steph.). — 6 ἕλικας. — 8 ὡς θέλωσι (ad ὡς θέλουσι quod ipse edidit [θέλωσι apogr.], haec notat Stephanus 'Legitur et θέλωσι': quasi non ipse mutasset). — 10 ὀφρῦς. — 14 ἄρεος (corr. ἄρηος). — ἕλκων (corr. Steph.). — 16 τίς (τίς, corr. τὶς). — φοβεῖται (corr. Steph.).

τὸ δ᾽ ἀπ᾽ ἐλπίδος κρέμηται.
ῥοδινὴν δ᾽, ὁποῖα μῆλον,
χνοΐην ποίει παρειήν·
ἐρύθημα δ᾽ ὡς ἂν Αἰδοῦς,
δύνασ᾽ εἰ βαλεῖν, ποίησον.
τὸ δὲ χεῖλος οὐκ ἔτ᾽ οἶδα
τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις,
ἁπαλὸν γέμον τε πειθοῦς·
τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς
ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω
τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν
ἐλεφάντινος τράχηλος.
μεταμάζιον δὲ ποίει
διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηροὺς
Διονυσίην τε νηδύν·
ἁπαλῶν δ᾽ ὕπερθε μηρῶν,
μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,

17 τοῦ δ᾽ ἀπ᾽ (corr. Steph.). — κρέμαται (κρεμᾶται corr. Steph., ego κρέμηται). — 18 ῥοδῖνὴν [ε] (i. e. ῥοδινὴν, corr. ῥοδέην). — 20 ἐρύθημα [×] (del. acc. supra ε). — 21 δύνασαι (corr. ego). — 22 οὐκέτ᾽. — 23 ποιήσεις [η]. — 24 γέμον τὸ (corr. Steph.). — 25 κηρὸς (cf. 16, 34). — 27 μέγα [τ] (i. e. corr. μετα) et in marg. iterum μετὰ. — τὸ δ᾽ ἀδώνιδος παρῆλθον (-ῆλ [θ]) (corr. Salmasius). — 33 δὲ (τε Fab.). — νηδὺν Spall., sed puncta subscripta non extant in codice. — 35 μηρῶν τὸ πῦρ (sic, μαλερὸν τ. π. coni. quidam sec. Steph. in notis p. 76). — 36 αἰδῶ.

ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
λάβε μίσθον ὅσσον εἴπῃς.
τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
καθελὼν ποίει Βάθυλλον·
ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικὸν ᾠδάριον.

18 (17). Δότε μοι, δότ' ὦ γυναῖκες
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·
ἀπὸ καύματος γὰρ ἤδη
προδοθεὶς ἀναστενάζω.
δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου
στεφάνους οἵοις πυκάζω·

39 ὅτι μοι (corr. Steph.). — 41 διδάσκην (per comp.). —
εἰσ·ἐλλθ[s]
42 ὅσον (corr. Steph.). — 45 ἦν. — πότ' ἔλθης.

18 (17). Titulus duplex in textu codicis, quorum alter post ultimum praecedentis carminis versiculum lineam explet: ἄλλο τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικόν, alter sequentem incipit: τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικὸν ᾠδάριον.

1 δότε γυναῖκες (corr. Steph.). — 3 ἀπὸ (sic, ὑπο ed. Steph.). — 4 πυρωθεὶς (supra: προδο) (corr. προδοθείς). — 6 δ' οἵους (corr. Arnaldus). — πυκάζω (÷ supra) cum υ in ras. et supra corr. signo quod repetitur in marg. Stephanus in notis p. 70: 'Quidam legunt hic ὅπως πυκάζω et in ultimo versu τίνι, interrogative. Legitur et σκεπάσω pro σκεπάζω'. idem ad v. 10 (1): 'Legitur et Βάθυλλε': quod recepit. quarum quidem lectionum prima et ultima coniecturae sunt aequalium et amicorum, non codicis neque Palatini scripturae in margine appositae neque

τὰ μέτωπά μου 'πικαίει.
τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
κραδίῃ τίνι σκεπάζω;
(18) παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλου
καθίσω· καλὸν τὸ δένδρον,
ἁπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας
μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ·
παρὰ δ' αὐτῶν ἐρεθίζει
πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτο;

ἄλλο εἰς ἔρωτα τοῦ αὐτοῦ.

19. Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
δήσασαι στεφάνοισι

alterius cuiusdam. cf. supra ad 17, 35 nota Stephani p. 76: 'quare sunt qui hic legant μαλερόν'. pro τίνι (v. 9) autem ipse in ed. mutaverat scribendo τινὶ, sicut v. 4 προποθεὶς illud et σίει δὲ χαίτας 12 etc. σκεπάσω denique ipsius Palatini est inter lineas correcti. — 7 μουπικαίει [ω above]. — 9 κραδίη τίνι σκεπά^σ^ζω (κραδίῃ τινι scr. Steph. in apogr.). — 10 ante hunc versum novi carminis signum extat et in margine titulus hic: ἄλλο εἰς τὸν (εἰς^ο^) αὐτόν. quod nihili esse vidit Mehlhorn p. 89 (non viderat Stephanus qui Palatinum sequitur). — 11 καθισο (sine accentu) cum v. l. signo quod nudum in marg. (iuxta titulum) repetitur (corr. Salm., κάθισον ed. Steph.). — 12 χαῖτας. — 12—13 cf. 31, 9. — 14 αὐτὸν (corr. ego, αὐτῷ ed. Steph., αὐτῷ γ' ἐρ. Barnes). — 15 πηγῆ ῥέουσα πιθοὺς (πειθοῦς scr. Steph. statim in apogr.). — 16 τισοῦν [αν above] i. e. τίς (ita corr. pro τὶς) αν οὖν quod in margine clarius exponit eadem manus τίς ἂν οὖν. — cum v. 16—17 cf. fr. 62 Bergk.

τῷ Κάλλει παρέδωκαν·
καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
ζητεῖ λύτρα φέρουσα
λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
κἂν λύσῃ δέ τις αὐτόν,
οὐκ ἔξεισι, μένει δέ·
δουλεύειν δεδίδακται.

ἄλλο.

20. (67)
Ἡδυμελὴς Ἀνακρέων,
ἡδυμελὴς δὲ Σαπφώ·
Πινδαρικὸν τόδε μοι μέλος
συγκεράσας τις ἐγχέοι.
τὰ τρία ταῦτά μοι δοκεῖ
καὶ Διόνυσος ἐλθὼν
καὶ Παφίη λιπαρόχροος
κἀυτὸς Ἔρως ἂν ἐκπιεῖν.

19. 8 ἐξεισιν cum ῑ = ϊ supra ει scripto (corr. Steph.). — μένει (μενεῖ ed. Steph.).

20. Hoc carmen sicut primum, consulto omisit Stephanus (in apographo alia manus eademque quae ex Novem Lyricorum Stephani editione carminibus singulis addidit paginae numerum, huic adscripit *NB.*, ut etiam supra ad carm. 1 et 6): primus edidit Spalletti (cf. Lev. p. 489).

Titulus nullus: in margine ἄλλο.

2 σαπφῶ. — 3 (π. δέ τί μοι Hermann). — 4 τὶς. — 6 εἰσελθὼν (corr. G. Hermann symmetriae causa). — 7 ·λι.παρόχροος et in marg. clarius repetitum λιπαρόχροος. — 8 καὶ αὐτὸς ἔρως κὰν ἐπίειν (ἐκπιεῖν Fischer, ἂν ἐκπιεῖν Hermann).

ἄλλο.

21. Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
πίνει δὲ δένδρε' αὖ γῆν.
πίνει θάλασσ' ἀναύρους,
ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ' ἥλιον σελήνη·
τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

ἄλλο εἰς κόρην.

22. Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.
ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με·

21. Titulus nullus: in margine ἄλλο.
2 πίνει δένδρεα δ' αὐτὴν (corr. Bergk, δὲ δένδρε' αὐτήν Steph. iam in marg. ap.). — 3 θάλασσα δ' αὔρας (corr. Brunck auctore Heskinio. cf. infra 31, 4). — 7 πιν^{ει}ῆν (sic, non πίν^{ει}ῆν cf. Paulss. ad V, 215 βαλλ^{ει}ῆν. scil. ει compendium non satis clare scriptum supra solvens duabus litteris repetit eadem manus).

22. Titulus bis idem in textu repetitur, et in fine praecedentis carminis lineam explens et huius initio.
1 πὸτ'. — 3 πὸτ'. — 4 χελιδῶν (ubi vult χελιδών, accentu quem gravem et in fine versuum scriptor ponit mutato ut saepe cf. 35, 9. 28, 16 etc.: nec recte Paulssen ad V, 263).

ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σε χρῶτα λούσω·
μύρον, γύναι, γενοίμην,
ὅπως ἐγώ σ' ἀλείψω.
καὶ ταινίη δὲ μαστῶν
καὶ μάργαρον τραχήλῳ
καὶ σάνδαλον γενοίμην·
μόνον ποσὶν πάτει με.

εἰς κιθάραν τοῦ αὐτοῦ.

23. Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν,
ὁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
ἤμειψα νεῦρα πρώην
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους, λύρη δὲ
ἔρωτας ἀντεφώνει.
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,

10 ὅπως σεῦ (corr. Steph.). — 11 μΰρον sic dupl. acc. (acc. et fl.). — 12 ἀλείφω (corr. Brunck). — 13 τένιη (αι supra). — μασθῶν. — 14 μάργαρος (ν supra). — 46 πάτεῖ με (sic deleto ultimae circumflexo. πατεῖν με Steph. qui ita p. 70: 'nisi subaudias ὥστε, non procedet sensus'. itaque male in codice pro πάτει [πάτεῖ Spall.] legerat πατεῖν et sic revera in textu habet apogr., cum nota 's. ὥστε').

23. 3 ἁβάρβιτος (corr. Mehlhorn. cf. 15, 34 etc.). — 7 ἦδον.

ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
μόνους Ἔρωτας ᾄδει.

ἄλλο ἐρωτικόν.

24. (2) Φύσις κέρατα ταύροις,
ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα,
γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν·
τί οὖν; δίδωσι κάλλος
ἀντ' ἀσπίδων ἁπασῶν,
ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων·
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

τοῦ αὐτοῦ εἰς χελιδόνα.

25. (33) Σύ μεν, φίλη χελιδών,

11 ἔρωτες (sic etiam Steph. in apographo, qui in editione tacito correxit ἥρωες, cum non nisi notam vitii + apposuisset apographo).

24. 1 ταῦροισ (dupl. acc.). — 2 ὁπλᾶς (dupl. acc., fl. et corr. gr.). — 3 ποδοκίην (corr. Steph.). — 5 ἰχθοῖσι (non ἰκθοῖσι ut male scripsit Lev. p. 468, corr. Steph.). — νικτὸν. — 8 οὐκέτ' (cf. ad 7, 4). — 9 τί οὖν δίδωσι . κάλλος (sic. interpunctionem, quae rarissime sic additur in codice, cum Iacobsio mutavit Bergk).

25. 1 χελιδῶν (corr. χελιδόν, quod in textu est supra 10, 2. cf. 7, 2).

ἐτησίη μολοῦσα
θέρει πλέκεις καλιήν,
χειμῶνι δ' εἶς ἄφαντος
ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλιήν·
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦνται,
ὁ δ' ᾠόν ἐστιν ἀκμήν,
ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη,
βοὴ δὲ γίγνετ' αἰεὶ
κεχηνότων νεοττῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
οἱ μείζονες τρέφουσιν,
οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
πάλιν κύουσιν ἄλλους·
τί μῆχος οὖν γένηται;
οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκβοῆσαι.

ἄλλο ἐρωτικὸν ᾠδάριον.

26. (16) Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,

2 ἐτισίη (corr. Steph.). — 4 εἶς (dupl. acc., gr. prius, deinde fl.). — 5 ἢ 'πι. — 6 πλέκει μεῦ (corr. Steph.). — 7 κραδίηι (corr. Steph.). — κα^{ε}λιὴν (i. e. καλειὴν: cf. supra ad 15, 5). — 9 ἀκμ́ην. — 10 ὁ δ' ἡμίν (sic dupl. acc., ac. et fl.) ληπτὸς (corr. Steph. nihil monens, nisi quod in marg. apographi proposuit 'λεπτὸς ἀπὸ τοῦ λέπειν q. hors de la coquille'). — 11 γίνετ' (corr. Brunck). — ἀεὶ (corr. Steph.). — 19 ἐκβοῆσαι (ἐκσοβῆσαι Pauw, quod non magis convenit cum Nicet. Eug. V, 141 qui videtur falso legisse ἐκποῆσαι, ut Scal.).

ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς,
ἐγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
οὐ πεζὸς οὐχὶ νῆες,
στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
ἀπ' ὀμμάτων με βάλλων.

27 (26^b). Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
πυρὸς χάραγμ' ἔχουσιν,
καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
ἐγνώρισ' ἂν τιάραις.
ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς·
ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ἄλλο τοῦ αὐτοῦ εἰς βέλος.

28 (27). Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
παρὰ Λημνίαις καμίνοις
τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
ἐπόει λαβὼν σίδηρον·

26. 2 ἀϋτᾶς. — 3 ἐμᾶς. — 5 νῆ̃εσ (circumfl. bis posito). — 7 με βάλλων (βαλών με ed Steph.).

Cohaeret cum hoc carmine sequens, asteriscis quasi unum idemque esset neglectis. quem scriptoris errorem Stephanus distinguendo correxit (iam in apographo).

27 (26b). 3 τὶς. — 4 ἐγνώρισεν τ. (corr. ego).

28 (27). Titulus in margine tantum.

2 παραλιμνίαις (corr. Steph.). — 4 ἐπόει (sic).

ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις
μέλι τὸ γλυκὺ βαλοῦσα,
ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγεν.
ὁ δ' Ἄρης ποτ', ἐξ ἀΰτῆς
στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
βέλος ἠΰτέλιζ' Ἔρωτος·
ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐστίν, εἶπεν,
βαρύ· πειράσας νοήσεις.
ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
ὑπεμειδίασε Κύπρις.
ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,
βαρύ, φησίν· ἆρον αὐτό.
ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτό, φησίν.

29 (27[b]). (46)

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα·
σοφίη, τρόπος πατεῖται.
μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.

6 μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα (μέλιτι γλυκεῖ βαλοῦσα Herm. cf. Brunck not. p. 128). — 7 ἔμισγε. — 8 πότ'. — 10 ἠϋτέλιζ'. — 11 τοδ' ἐστιν (scil. libr. τὸ δ' ut 55, 4: corrector τόδ'). — 12 post hunc versum a scriptore ad alterum βαρὺ aberrante versus ultimus ὁ δ' ἔρως ἔχ' αὐτὸ φησὶν, qui bis nunc legitur, anticipando inseritur recte a Stephano eiectus. — 16 ἆρον αὐτο.

Cum hoc iterum in cod. cohaeret sequens, a Stephano recte seiunctum (qui iam in apographo adscripsit graece τὰ λοιπὰ ἐστὶν ἄλλης ᾠδῆς).

29 (27[b]). 4 ἀπὸ τυγχάνειν.

ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·
πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν·
τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

τοῦ αὐτοῦ ὄναρ.

30 (28). Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν
(44) πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλιβδον
περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
ἐδίωκε καὶ κίχανεν.
τί θέλει δ' ὄναρ τόδ' εἶναι;
δοκέω δ' ἔγωγε, πολλοῖς
ἐν Ἔρωσί με πλακέντα
διολισθάνειν μὲν ἄλλους,
ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

ἄλλο ἐρωτικόν.

31 (29). Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
(7)

30 (28). Titulus in margine.

6 *τί θέλει τὸ δ' ὄναρ εἶναι* (corr. Mehlhorn. cf. Brunck in notis ed. alt. Arg. 1786 p. 125 *τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι*: utrumque, sed omisso *δ'*, iam in apogr. proposuit St.). — 9 *διολισθένειν* (i. e. *διολισθαίνειν* ut scr. Steph. in apogr., adscr. *διολισθανεῖν*: corr. Baxter). — *ἄλλοις* (*ἄλλους* adscripsit apographo Steph., in editione oblitus. cf. Fischer in notis p. 172). — 10 *ἑνὶ τῷδε* (dupl. acc., ac. et fl., et *ω* correcto ex *ο*, ita ut prius fuerit *τόδε*).

31 (29). Titulus in margine (sic *ἄλλ° ἐρωτι*ϛ).

χαλεπῶς Ἔρως ῥαπίζων
ἐκέλευε συντροχάζειν.
4 διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
τροχάοντα τεῖρεν ἱδρώς·
κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
8 ἀνέβαινε, κἂν ἀπέσβην.
ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν·
σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

ἄλλο ἐρωτικὸν τοῦ αὐτοῦ.

32 (30). Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις
ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
στορέσας θέλω προπίνειν.
4 σὺ δ', Ἔρως, χιτῶνα δήσας
ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ
μέθυ μοι διακονοῖο.
τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα

2 χαλεπὸς (corr. Steph.). — βαδίζων (corr. Brunck cf. Anacr. fr. 166 B. ῥεραπισμένῳ νώτῳ). — 5 τὲ. — 6 τροχάοι πεῖρεν (τεῖρεν Salmas.). — ἴδρ i. e. ἴδρὼς. — κὰν ἀπεσωην (-σῶ pro -σῦ i. e. σβην sicut scr. Steph. statim in apographo).

32 (30). Titulus in textu est quem posui ultimam praecedentis carminis paginaeque lineam explens, iterum deinde ante sequentem in margine sin. ἄλλο, in dextra autem ἐρωτικὸν τοῦ αὐτοῦ ᾠδάριον (ἐρωτιξ τοῦ αὐτ ᾦ: —)

1 τεριναῖς (corr. Steph.). — 2 τὲ πόαις (corr. Steph.). — 4 ὁ δ' ἔρως (corr. ego propter v. 16). — 6 διακονεῖτο (corr. ego, -νείτω St. statim in apogr.). — 7 τροχὸς γὰρ ἅρματος (corr. Steph.).

βίοτος τρέχει κυλισθείς,
ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
κόνις ὀστέων λυθέντων.
τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν,
τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην·
πρίν, Ἔρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
ὑπὸ νερτέρων χορείας,
σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

ἄλλο.

33 (31). Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
στρεφέτην ὅτ' ἄρκτος ἤδη
κατὰ χεῖρα τὴν βοώτου·
μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται κόπῳ δαμέντα·
τότ' Ἔρως ἐπισταθείς μευ
θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει

12 γῇ καίειν (corr. Steph.). — 14 κράτα. — 16 ἐκεῖ (dupl. acc., ac. pr., deinde fl.). — 17 χορεῖας (dupl. acc., fl. pr., deinde ac.).

33 (31). Titulus nullus, in margine (interiore) ἄλλο.

1 πότ' ὥραις, ut solet cod. Pal. spiritu neglecto. — 2 στρεφέτην ὅτ' (sic, στρέφεται ὅτ' ed. Stephanus, fort. στρέφετ' ἦμος, cf. Theocr. 24, 11. nisi dualis spectat ad ursae et manus versionem coniunctam). — ἄρκτος (sic, ἄρκτω d'Orville). — 7 θυράων (corr. Steph.).

κατά μευ σχίσας ὀνείρους;
ὁ δ' Ἔρως, ἄνοιγε, φησίν·
βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι,
βρέχομαι δὲ κἀσέληνον
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας
ἀνέῳξα. καὶ βρέφος μὲν
ἐσορῶ, φέρον δὲ τόξον
πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.
παρὰ δ' ἱστίην καθίξας
παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
ὁ δ' ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
φέρε, φησί, πειράσωμεν
τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν
βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
τανύει δὲ καί με τύπτει
μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος·
ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων,

9 *κατα μεῦ σχίζεις* (corr. Barnes et ante hunc Steph. in marg. apogr., sed idem in ed. *σχίζεις*). — 11 *φοβῆσαι* (corr. Steph.). — 15 *ἅψας*. — 17 *εἰσόρῶ* (corr. Steph.). — *φέροντα τόξον* (corr. Steph. in notis p. 66 ut iam in m. apogr.). — 18 *πτέρυγαστὲ*. — 19 *καθί*$\overset{ξ}{σ}$*ας* (a prima quidem ut videtur manu corrigitur *καθίξας*). — 20 *παλάμας* $\overset{τὲ}{καὶ}$ *χεῖρας* (corr. Steph. cf. Mehlhorn in notis p. 128, qui voluit *καθίξα* [*καθῖσα* Bergk] *παλάμαις τε χ.*). — 24 *πειράσωμ*$\overset{εν}{α}$ (pr. m. *πειράσομαι*, deinde ο litt. aucta in ω, supra eadem manus posuit εν: *πειράσωμεν*). — 25 *ἔστι μοι* (corr. Steph. in notis p. 66 cf. v. 31). — 29 *ἅλλεται*.

ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι·
κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἦν μοι,
σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

ἄλλο . εἰς τέττιγα ᾠδάριον.

34 (32). Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
(43) ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς
βασιλεὺς ὅπως ἀείδεις.
σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
ὁπόσ' αὖ φέρουσιν ὗλαι·
σὺ δὲ φίλτατος γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων,
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσιν,

30 σὺ . . χάρηθι (sic, unius litterae spatio in membranae lacuna deleto et syllaba αρ in plica eius obscurata: eandem lacunam habuit et explevit Stephanus qui συγχάρηθι statim in apogr.) i. e. σὺν χάρηθι. — 31 μὲν ἐμοὶ (corr. ego, Steph. μέν ἐστι). — 32 καρδίαν (mutavit Steph.).

34 (32). Titulus in ext. marg. praeter ἄλλο quod est in interiore et sinistra.

4 ἀείδ$^{\eta}$εις. — 5 καινὰ (corr. Steph). — 7 κοπόσα (i. e. quod scripsit Stephanus χὀπόσα pro χὠπόσα, neglecto spiritu ut solet) φέρουσιν ὧραι$^{\upsilon\lambda\alpha\iota}$ (i. e. ὧραι et corr. υλαι. Steph. qui in textu apographi scripsit ὧραι ὕλαι, in ed. dedit ὧραι, sed in vers. lat. 'quod sylva cunque profert'. de versu Herm. El. p. 483. ego ὁπόσ' αὖ). — 8 φιλίαγεωργῶν (corr. ego. nam φιλία fort. pro φιλτα, φιλτ$^{\alpha}$. cf. Bast p. 790. φίλιος Steph. in marg. apogr., sed in ed. retinuit φιλίᾳ, φίλος εἶ Faber, φίλιος εἶ γ. Herm.).

θέρεος γλυκὺς προφήτης.
φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,
σοφὲ γηγενές, φίλυμνε·
ἀπαθὴς δ', ἀναιμόσαρκος
σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

ἄλλο εἰς ἔρωτα.

35 (33). Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
κοιμωμένην μέλιτταν
οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον παταχθείς.
δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
τὰς χεῖρας ὠλόλυξε
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην·

11 προφῆ (hic = φητ). — 14 οἴμην et in marg. × sine correctura (corr. voluit fortasse ἀοιδήν, ut Hesiod. op. 583 et scut. 396). cf. etiam ad v. 11 Hes. scut. 391. — 15 γέρας εὖ σε τηρεῖ et in marg. ÷ sine gl. (corr. Steph.). — 16 σοφὲ . γηγενῆ φίλυπνε (corr. Steph. qui retinuit γηγενής. ego quidem coniungo σοφὲ γηγενές, ut hoc sit pro substantivo). — 17 ἀπαθὲς ἀνεμόσαρκε (corr. ego, aliam interpungendi rationem secutus).

35 (33). Titulus in margine (sic: ἄλλο εἰς ἔρωτα).

2 πότ'. — 4 παταχθ' = παταχθῆς (pro -θείς). — 5. 6 τὰς χεῖρας ὀλόλυξε: δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς [πρὸς τὴν etc. ubi cum Bergkio dextra laevis transmutavi. cf. Nicetas Eugenianus IV, 314. fort. scr. πετάσσας].

ὄλωλα, μῆτερ, εἶπεν,
ὄλωλα κἀποθνήσκω·
ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς
πτερωτός, ὃν καλοῦσιν
μέλιτταν οἱ γεωργοί.
ἡ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τῆς μελίττης,
πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

εἰς φιλάργυρον.

36 (34). Ὁ Πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ
(23) τὸ ζῆν βροτοῖς παρεῖχεν,
ἐκαρτέρουν φυλάττων,
ἵν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ.
εἰ δ' οὔ μέ του πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεστι θνητόν,

8 $\overline{\text{μερ}}$ (μᾶτερ St.). — 9 κάπὸ θνήσκω. — 13 ἃδ' (α et η confundit librarius, ut mox iterum v. 14 et 38, 3. 36, 16. cf. 33, 32. 17, 17. item α et ο 23, 3. α pro η adscripsit corrector 39, 2. cf. Paulss. ad Anth. 7, 75. 6, 14. 70. 151. 180. 219. 240 etc. contra η pro α idem 11, 11. cf. Anth. 7, 24. 75 etc.). — τὰς μελίττας.

36 (34). Titulus in margine.

1 πλοῦτος pro Plutone deus requiritur qui παρέλθῃ. — 2 παρεῖχε βροτοις (with θνητοις written above; θνητ' over βροτ') corrector scil. ut metro satisfaceret adscripsit θνητοις, ego verborum ordinem immutavi. — (παρῆγε St. statim in textu apogr.). — 4 ἵν' ασθενεῖν ἐπέλη (corr. Steph.). — 6 εἰ δ' οὖν μὴ τὸ πρίασθαι (corr. ego, οὔ τί που Brunck). — 7 θνητοῖς (corr. ego).

τί καὶ μάτην στενάζω;
τί καὶ γόους προπέμπω;
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με·
ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
τελεῖν τὴν Ἀφροδίτην.

τοῦ αὐτοῦ ὄναρ.

37 (35). Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
(8) ἁλιπορφύροις τάπησι
γεγανυμένος Λυαίῳ,
ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν
μετὰ παρθένων ἀθύρων.
ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
ἁπαλώτεροι Λυαίου
δακέθυμά μοι λέγοντες

11 ὀφελεῖ (corr. Steph.). — 14 συν εἶναι. — 16 τὰν ἀφροδίταν (cf. carm. rec. 60, 23).

Huius carminis sic transponendos esse versus putavit Pauw: 7. 11. 10. 8. 9. 12 etc.

37 (35). Titulus in margine.

1 διαννκτῶν (corr. Steph.). — 2 ἀλι‿πορφύροις (cum lineola subtus compositionem significante, ut in 14, 13 et 38, 14. 42, 2. 50, 11) τάπισι (η supra ι). cf. Anacr. fr. 138 B. ἁλιπόρφυρον ῥέγος. — 4 ταρσ̂ (i. e. ταρσων, non ταρσοῖς ut Steph. etc.). — 5 (ἐκτανύειν cf. 33, 27. Mehlh. p. 141). — 6 παρ̂ (θ supra). — 7 ἐπ' ἐκερτόμουν.

διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
ἐθέλοντα δὴ φιλῆσαι
φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες,
μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

ἄλλο . τοῦ αὐτοῦ εἰς συμπόσιον.

38 (36). Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
(41) ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον
τὸν ἐφευρετὴν χορείας,
τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς,
τὸν ὁμότροπον Ἐρώτων,
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης,
δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
δι' ὃν ἀμπαύεται λύπη,
δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
τὸ μὲν οὖν πόμ' ἂν κερασθὲν

10 ἐκεῖνας. — 11 ἐθέλοντι (corr. Steph.). — δὲ (corr. Mehlhorn auctore Zeunio). — 12 μοι (corr. Steph.). — 13 ⟨μ⟩εμονωμένος clare legitur in cod., licet ex parte in lacuna (quae respondet prioris paginae loco memorato 33, 30) sit μ illud initiale. — 14 καθευδην (-εν).

38 (36). Tit. in textu, praeter ἄλλο quod in margine additur.

1 λιαρὸν πίομεν (corr. Steph.). — 3 ἐφευρέταν (cf. ad 35, 13 et infra v. 9). — 5 ὁμότροπον ἐρῶ (i. e. ἐρώτ.. = ἐρώτων, ut videtur). — 9 διὸν αμπαύεται λύπα (διὸν etiam 7). — 11 πῶμα κερασ i. e. κερασθεν (corr. ego).

ἁπαλοὶ φέρωσι παῖδες,
τότ᾽ ἄχος πέφευγε μιχθὲν
ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ·
τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
τί γάρ ἐστί σοι τὸ κέρδος
ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
μεθύων θέλω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζειν
. . . .
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

12 φέρουσι (corr. ego). — 13 τὸ δ᾽ (corr. ego). — 14 ἀνεμοτρό$\overset{φ}{π}$ωι (cum copula falso loco posita pro ἀνεμοτρόπωι). — 17 τί γαρ (postea γὰρ) ἔστι σοι κέρδος (τὸ add. Anna Fabri). — 18 ὀδυρώμενος (corr. Barnes auct. Aem. Porto). ceterum v. 17—18 bis extant in codice, et in fine paginae (684) et in initio sequentis (v. apographum Spall.). id quod saepe ita fieri in cod. Pal. notavit Paulssen ad Anth. VI, 321. — ante v. 23 unum excidisse versum vidit Barnes, punctis significavit Brunck. — 25 θέλουσι. — 26 ἔστιν. — 27 ἵλαροὶ.

Carmen recens et 'miserabile si quod aliud' (ut ait Faber), eiusdem sine dubio auctoris qui composuit carmen 52 (et fort. 40). a corrigendo iam Stephanus abstinuit.

ἄλλο . εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἑταῖρον πρεσβύτην.

39 (37). φιλῶ γέροντα τερπνόν,
φιλῶ νέον χορευτήν·
ἂν δ' ὁ γέρων χορεύῃ,
τρίχας γέρων μέν ἐστιν,
τὰς δὲ φρένας νεάζει.

ἄλλο εἰς ἑαυτόν.

40 (38) Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτύχθην
βιότου τρίβον ὁδεύειν,
χρόνον ἔγνων ὃν παρῆλθον,
ὃν δ' ἔχω δραμεῖν οὐκ οἶδα,
μέθετέ με, φροντίδες·
μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.

39 (37). ἄλλο in margine. ἑτ῀ (i. e. ἑταιρον) πρεσβῦ cod. quod recte legit Spall. p. 46 ἑταιρον πρεσβυτην. male Paulssen p. 16 ad VI, 89: nam annexum illud ͛ ubique est αι (nunquam ε), nisi ubi αι errore ipse voluerit pro vero ε.

2 χορευτην (supra: α) (correctorem secutus est Stephanus propter cetera in his carminibus Dorismi exempla). — 3 ἂν δ' ὁ γέρων (fort. ἂν δ' οὖν: ὁ pro compendio = οὖν. Stephanus sic mutavit: γέρων δ' ὅταν).

40 (38) In margine repetitur: *ἄλλο.*

1 ἐτύχθην (supra: ε) (ἐτεύχθην voluit corrector, contra quam 11, 5: non autem ἐτέχθην, quod legit Stephanus). — 3 ἔγνον. — 5 μεθέτεμε (abest syllaba una). — 6 ἔστο (supra: ω). — iuxta in margine post finem versus (5—6) et clausulam: ∼ extat v. l. signum nudum ϰ

Ceterum iam Stephanus ab omni correctura recte abstinuit.

πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
8 παίξω γελάσω χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ ἔαρ ἤτοι καλοκέριν.

41 (39). Τὶ καλόν ἐστι βαδίζειν
ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
4 ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην,
κλῆμα τὸ βάκχειον ἰδεῖν,
χὐπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
ἁπαλὴν παῖδα κατέχων
Κύπριν ὅλην πνέουσαν.

τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικὸν ᾠδάριον.

42 (40). Ποθέω μὲν Διονύσου
(42) φιλοπαίγμονος χορείας,

41 (39). ἤτοι καλο^{ς} i. e. καλο- cum compendio (litterae κ) solenni terminationum a κ incipientium (quod male legerunt καλλος Spall., καλος Lev. p. 488). est autem, ut habet index codicis Barberiniani εἰς καλοκέριν (cf. Stark qu. Anacr. p. 44) id est εἰς καλοκαίριον = ver. in margine repetitur εἰς τὸ ἔαρ: ~

1 τὶ καλὸν (c. dupl. acc.) εστι (sic). — 5 κλήματο βακχ^{ι}ειον εἴδεῖν (βακχιον voluit corrector, sed reliquit εἴδεῖν [corr. εἴρειν?]. de ει et ι confusis cf. 15, 5. corr. Steph.). — 6 χὐπὸ. — 7 (κατέχειν Fischer, cf. Pauw. p. 242). — 8 deest syllaba una.

Carmen (sicut quod praecedit) recentissimum et neglecta syllabarum quantitate ametrum (ut carm. 4 cf. etiam de c. 40 et 49 Faber p. 150. 160. 161).

42 (40). 1 ποθ^{ω}έομεν. — 2 φιλοπαίγμονος.

φιλέω δ' ὅταν γ' ἐφήβου
μετὰ συμπότου λυρίζω·
στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
φιλέω μάλιστα πάντων.
φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτόν,
φιλολοιδόροιο γλώττης
ἔφυγον βέλεμνα κοῦφα·
στυγέων μάχας παροίνους
πολυκώμους κατὰ δαῖτας,
νεοθηλέσιν ἅμα κούραις
ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
βίον ἥσυχον φέροιμι.

ἄλλο ἐρωτικὸν ᾠδάριον.

43 (41). Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
ῥοδίνους συναρμόσαντες
μεθύωμεν ἁβρὰ γελῶντες.

3 ὅτ' ἂν (γε inserui cum Valp.). — 10 (in marg. apogr. Steph. e coniectura adscripsit φόνον). — δαϊκτόν (δαϊκτήν Metarius, Pauw). — 11 φιλολοιδόροισι γλ. (corr. Steph., iam in marg. apogr., φιλολοιδόρου δὲ Scal.). — 12 ἔφευγε β. (corr. ego, φεύγω Steph. in marg. apogr. sicut in ed.). — (κωφὰ coni. Valck.). — 13 στυγεω^N (ita N a prima manu superius addito). — νεοθηλαῖσιν (corr. Mehlhorn, νεοθηλέσσ' T. Faber. — 17 φέρωμεν (corr. Pauw).

43 (41). In hoc nota Dorismum, littera α quinquies scripta pro η.

2 σὺν ἁρμόσαντες (ut solet). — 3 μεθύομεν ἁβρὰ.

4 ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
κατακίσσοισι βρέμοντας
πλοκάμοις φέρουσα θύρσους
χλιδανόσφυρος χορεύῃ,
8 ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος
στομάτων ἁδὺ πνεόντων
κατὰ πηκτίδων ἀθύρῃ
προχέων λίγειαν ὀμφάν.
12 ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης,
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
16 κῶμον μέτεισι χαίρων.

ἄλλο ὁμοίως ᾠδάριον.
εἰς τὸ ῥόδον.

44 (42). Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων

4 κοῦρα (dupl. acc., fl. et deinde ac.). — 5 κατὰ κισσοῖσι (corr. Steph. in notis p. 67). — 7 χορεύει (η superscr.). — 8 ἁβροχαῖται δ' ἅμα κοῦροι (η superscr.) (corr. St.). — 10 καταπικτίδων (η superscr.) (coniuncta sine accentu praepositione, ut solet: velut supra 42, 14 καταδαῖτας). — ἀθύρειν (ubi litteram ν delere oblitus est qui mox scripsit προχέων). — 11 προχέειν (ω superscr.) (ceterum quod adnotat qui in textu scripsit ἀθύρων προχέει Stephanus p. 67: 'Legitur et . . . ἀθύρει προχέων' nihil est nisi haec ipsa correctoris Palatini lectio a Stephano perfecta). — 12 χρυσοχαῖτας (cum dupl. acc., fl. et deinde ac.). — 14 καὶ τῆς καλῆς κυθερέιας (ι superscr.) (corr. κυθερίας: cum ε, non η, ut male Lev. p. 471. μετὰ pro καὶ ego, κυθήρης St.). — 16 μεθίησι (corr. St.).

44 (42). Titulus alter, εἰς τὸ ῥο͂, ponitur in margine.

1 ῥοδῶν (ο superscr.).

μίξωμεν Διονύσῳ·
τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἁρμόσαντες
πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
ῥόδον εἴαρος μέλημα,
ῥόδον, ᾧ θεοῖσι τερπνόν,
ῥόδον, ᾧ παῖς ὁ Κυθήρης
στέφεται καλοὺς ἰούλους
Χαρίτεσσι συγχορεύων,
στέφε νῦν με, καὶ λυρίξω.
παρὰ σοῖς, Δεύνυσε, σηκοῖς
μετὰ κούρης βαθυκόλπου
ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
πεπυκασμένος χορεύσω.

τοῦ αὐτοῦ εἰς οἶνον ᾠδάριον.

45 (43). *Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,*
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

2 *μίξωμεν τ̈ῶ διονύσωι* (ubi *τῶ*, quod ined. om. St., punctis suprascriptis deletum). — 5 *αβρὰ* (sic sine spir.). — 7 *ἔαρος* (corr. Baxter). — 8 *ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά* (corr. ego: *τερπνὸν* sc. *στέφεσθαι*). — 9 *ὁ παῖς* (corr. G. Hermann El. m. p. 485). — 10 *καλοῖς ἰούλοις* (corr. Pauw). — 11 *σὺν* [γ] *χορεύων* (solitum librarii morem, qui praepositiones compositorum seiungat, castigavit corrector i. e. ipsa pr. m. scribendo *συγχορεύων*). — 12 *στέψον οὖν με* (corr. ego). — *λυρίζω* (corr. Fischer: cf. supra *ψαλίξω, ἐκθερίξω. λυρίζων* Pauw). — 13 *διόνυσε* (corr. Hermann: cf. Anacr. fr. 11 B.). — 16 *πεπυκασμέν*[ο] cum *υ* in ras.

45 (43). Titulus in margine.

1 *πίνω* (*πίω* Barnes). — 2 *εὕδουσιν* (cf. 48, 2. sed infra *εὕδουσιν* ex correctura v. 10).

τί μοι γόων, τί μοι πόνων,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
θανεῖν με δεῖ κἂν μὴ θέλω·
τί τὸν βίον πλανῶμαι;
πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου,
σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

εἰς τὸ ἔαρ.

46 (44). (37) Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν,
ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
ἁπαλύνεται γαλήνῃ,
ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ,
ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν,
νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται,

3 τί μοι πόνων τί μοι γόων: (itaque versiculi partes commutari iubet se corrigens librarius, quod non advertit Stephanus licet notaverit in apogr. cf. Mehlhorn p. 158). — 5 κὰν. — 6 τί δὲ τὸν β. (corr. Barnes: fort. τὶ δὴ βίον).

46 (44). Titulus in margine.

1 ἴδε πῶς cf. Leo Mag. p. 564, 13. Ignat. Diac. p. 665, 31 Matr. — ἔαρος φανέντος (φανέντος ἦρος Herm.). — 2 βρύουσι ῥόδα (ῥόδα βρύουσι scr. Steph.). — 3 κῦμα (accentu correcto). — 4 ἄπαλύνεται (spir. qui fuerat lenis correcto ut videtur cf. 45, 2). — 5 νῆσα κολυμβᾶι. — 7 τιτᾶν (se ipsum corrigens, inter gravem et acutum incertus, ut supra saepe et infra 47, 4 et 11. 49, 7 etc.).

τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα

. . . .

ἐλαίας πρόκυψε καρπός,
Βρομίου στέφον τε νᾶμα
κατὰ φύλλον κατὰ κλῶνα
καθελὼν ἤνθισε καρπός.

εἰς ἑαυτόν.

47 (45). *Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,*
νέων πλέον δὲ πίνω·
κἂν μὲν δέῃ χορεύειν,
Σειληνὸν ἐν μέσοισι
μιμούμενος χορεύσω
σκῆπτρον ἔχων τὸν ἀσκόν.
ὁ δ' οὐδέν ἐσθ' ὁ νάρθηξ·
ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,

10 deest versus propter sequentem dupliciter scriptum et corruptum sic: *καρποῖσι γαῖα προκύπτει: καρπὸς ἐλαίας προκύπτει* (corr. ego). — 12 *βρομίου στέφεται νάμα* (corr. ego. Steph. ad marg. apogr. scr. *βρόμιος στέφει τὸ νᾶμα*). — 13 *κατὰ κλόνον* (corr. Steph.). — 14 *ἤνθησε* (corr. Barnes).

47 (45). Hoc carmen cuius v. 8—9 citavit Hephaestion de metr. p. 32 Gaisf. (Anacr. fr. 92 B) restituit Lachmann (de chor. syst. p. 5) qui versus (in codice hoc ordine scriptos 1. 2. 3. 6—12. 1 qui repetitur. 4. 5) transposuit.

Titulus in marg.

1 *μὲν εἰμὶ* (infra v. 11 cod. *μὲν εἰμὶ* acc. corr.). — 3 *κὰν δεήσῃ με χορεύειν* (corr. Hermann el. metr. p. 481). — 4 *σιληνὸν*. — 6 *ἔχων* sic cum puncto supra addito (= *ἔχω*). — 6 *ἀσκὸν* (acc. correcto). — 7 *ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν* (corr. Mehlhorn).

πάρεστι γάρ, μαχέσθω.
ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
ἐγκεράσας φόρησον.

ἄλλο εἰς φιλοπότην.

48 (46). *Ὅταν Βάκχος ἐσέλθῃ,*
(26) *εὕδουσιν αἱ μέριμναι,*
δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου
θέλω καλῶς ἀείδειν·
κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
πολὺ κρεῖσσον ἢ θανόντα.

τοῦ αὐτοῦ εἰς Διόνυσον ἤγουν οἶνον.

49 (47). *Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος*
(27) *ὁ λυσίφρων Λυαῖος*

9 *παρέστω καὶ μαχέσθω* (correxerunt ex Hephaestione cuius locum iam Steph. adscripsit apographo. idem in notis ed. 'Hephaestion citans hos duos versus legit' etc. fort. *πάρεστι, καὶ μαχέσθω*). — 11 *μελίχρουν* (corr. Steph.).

48 (46). Titulus in textu, sed alter in margine hic: *τοῦ αὐτοῦ εἰς φιλοπότην.*

1 *ὅταν ὁ βάκχος εἰσέλθῃ* (corr. Hermann). — 2 *εὕδουσιν*, ut supra. — 3 *δοκῶ* (corr. Steph.).

49 (47). Titulus in margine.

2 *ὁ λυαῖος* (corr. Barnes).

ὅταν φρένας τὰς ἀμὰς
ἐσέλθῃ μεθυδώτας,
διδάσκει με χορεύειν.
ἠχῶ δὲ καί τι τερπνὸν
ὁ τᾶς μέθας ἐραστάς,
μετὰ κρότων μετ' ᾠδᾶς
τέρπει με κ'Ἀφροδίτα.
πάλιν θέλω χορεύειν.

εἰς συμπόσιον τοῦ αὐτοῦ.

50 (48). Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
(39) τότε μὴν ἦτορ ἰανθὲν
. . . .
λιγαίνειν ἄρχεται μούσας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ἀπορίπτονται μέριμναι
πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,

3 ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμᾶς (ἀμὰς Baxter). — 4 εἰσέλθη μεθυδώτας (sed ω per correcturam factum est ex ο: -δότας). — 5 διδάσκει με χορεύειν (sic, cum lineola supra ν. διδάσκομαι χ. Mehlhorn). — 6 ἔχω (corr. ego). — δέτι καὶ (corr. Steph.). — 7 ἐραστᾶς (dupl. acc., flexo et deinde ac.). — 8 μεθ' ᾠδᾶς. — 9 καφροδίτα. — 10 καὶ πάλιν θ. χ. (corr. D. Heinsius, καὶ πάλι Barn.).

50 (48). Deest versiculus unus in altera primae strophae parte (Hermann El. p. 480) et qui restat corruptus est. 2 τότε μὲν (corr. ego, μεν in ed. ut in marg. ap. St.). ἵανθὲν (sic cum aspero). — 4 sic. — 6 ἀπὸρίπτανται. — 8 εἰς (corr. Steph.). — ἀἤτας (corr. qui addit ¨ videtur voluisse αὖτας).

λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
δονέει μέθῃ γανώσας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ
βιότου μέλπω γαλήνην.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
κατέχων Κύπριν ἀείδω.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ὑπὸ κυρτοῖς δὴ κυπέλλοις
τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας
θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος
τότ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω·
τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

εἰς κόρην τοῦ αὐτοῦ.

51 (49). *Μή με φύγῃς ὁρῶσα*

(34)

10 λυσιπαιγμων (λυσιπήμων Pierson) ϰ ὅτε μοι et in marg. ϰ (τότε scr. Steph.). — 11 πολυανθέσιν ἐν (μ' add. Steph.). — 15 δὲ ~~καρ~~ (sic ipse delevit librarius) τῶι καρήν^ω (καρᾶν). — 19 ἀγκάλας (-λ i. e. -λας ut recte legit Stephanus in apographo, ex coniectura tamen adscripsit ἀγκάλαις). — 22 δὲ (ego δὴ). — 26 τοῦτο μοι (corr. Steph.). — 27 τοῦτ' (corr. ego: τόδ' iterum Steph.). — 28 γὰρ . δεῖ . μετὰ (sic suppl. a pr. m.).

τὰν πολιὰν ἔθειραν,
μηδ' ὅτι σοι πάρεστιν
ἄνθος ἀκμαῖον, τἀμὰ
δῶρα, φίλα, διώσῃ.
ὅρα κἀν στεφάνοισιν
ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ ἀνέτως ζῆν.

52 (50). Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δέ μοι λόγων τοσούτων
τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἁπαλὸν πῶμα Λυαίου,
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
πολιαὶ κάραν στέφουσι·
δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ·

51 (49). 2 αἰθηραν (ει superscr.) (corr. Steph.). ipse se corr. librarius, qui etiam lineola perducta delevit η. — 3 μὴ δ'. — 4 ἁ. ἁ τὰς ἐμας (ἐμ̃): δῶρα τὰ φίλτρα διώξεις (corr. Bergk. διώσῃς iam Faber, διώσῃ Herm., τἀμὰ Steph.). — 6 κἀν ἐν (corr. Steph.). — 8 ῥοίδοις (sic) dupl. lineola, quarum inferior videtur esse pro ¨ [ῥοΐδοις] (corr. Steph.).

52 (50). Carmen recentissimum, in quo nihil mutavit Stephanus (cf. 38—41).

4 ὀφελούντων. — 6 πόμα (corr. Barnes. sed cf. 38, 11). — 9 στέφουσι κάραν (ord. immutavit Barnes cum Scal.). — 10 βαλ̃ (i. e. βαλων ut infra 60, 27. βαλὼν recte Steph. in

τὴν ψυχήν μου κάρωσον.
βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

ἄλλο εἰς ἑαυτὸν ὁμοίως.

53 (51). Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμιλῶν
(52) ἐσορῶ, πάρεστιν ἥβα.
τότε δή, τότ' ἐς χορείην
ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
περίμεινόν με, Κυβήβα,
παράδος· θέλω στέφεσθαι.
πολιὸν δ' ἑκὰς τὸ γῆρας·
νέος ἐν νέοις χορεύσω.
διονυσίης δέ μοί τις

apogr., βάλ' in ed. ut correxit in marg. apogr.). — καὶ (dupl. acc., gr. et fl. ceterum βάλ' ὕδωρ, δὸς οἶνον Bothe). — post v. 12 finem fecit librarius asterisco simplici posito, deinde ante titulum sequentem, cum deberet duos, unum versum 13 subdidit cum novis asteriscis tribus.

53 (51). Titulus in textu: in marg. repetitur ἄλλο.

1 ὅτ' ἐγὼ ~~σὲ~~ νέοις ὁμίλουν et in marg. ※ vitii s. (σε lineola transversa tenui ipse delevit librarius, quem secutus Stephanus omisit). — 2 ἐσορῶν πάρεστιν et in marg. ※ (ὁμιλῶ ἐσορῶν Baxter, σ' ὁμιλεῖν ἐσορῶ Bergk, ὁμιλῶν ἐσορῶ ego). — ἥβα (ἧκα i. e. ἧμα pro ἧυα per errorem habet Steph. apogr.). — 3 δὲ (corr. Steph.). — 5 περιμεινον με (itaque corr. παραμενων) et in marg. ※ cum adscripto ζτ (i. e. ζήτει), quod idem in ext. marg. repetitur ζτ (περιμαίνομαι Salm.). — 7 π. δὲ γῆρας ἕκας (ἕκας dupl. acc., gr. et ac., corr. Bothe). — 9 διονυσίοις (corr. Steph.). — δέ μοι τίς.

φερέτω ῥοὰν ὀπώρης,
ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν
δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
δεδαηκότος δὲ πίνειν,
χαριέντως δὲ μανῆναι.

εἰς τὴν εὐρώπην.

54 (52). Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
δοκεῖ τις εἶναί μοι Ζεύς·
φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδονίην γυναῖκα,
περᾷ δὲ πόντον εὐρύν,
τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς.
οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
εἰ μὴ μόνος ἐκεῖνος.

10 ῥοιὰν (supra: ῥόον) ἀπ' ὀπώρης (ἀπ' om. Baxter: ῥοὰν = ῥοὴν, ἀμπέλου ῥοὴν, ut ait Euripides. cf. Fischer p. 210). — 11 ἴδῃι. — 14 χαριέντῶς et in marg. ϰ

54 (52). Titulus in margine (εὐρῶ supra π cum asp.).

2 εἶναι μοι (Steph. ordinem immutavit sic: (Ζεύς μοι δ. τις εἶναι). — 4 σιδωνίᾶν (sic cum priore o supra ν posito. corr. Hermann, secutus correcturam σιδονιον). — 5 παρὰ δὲ (supra: ή) (i. e. δὲ et δὴ, corr. Steph.). — εὐρῦν (cum asp. et dupl. acc.). — 7 οὐκὰν οὖν (οὖν compendio scriptum: corr. Steph.). — 10 (μόνος γ' scr. Steph.).

εἰς τὸ ῥόδον.

55 (53). *Στεφανηφόρου μετ' ἦρος*
μέλομαι ῥόδον τέρεινον
. . . .
σὺν ἑταίρῃ ὀξὺ μέλπειν.
τόδε γὰρ θεῶν ἄημα
τόδε καὶ βροτῶν χάρημα,
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐνώροις,
πολυανθέων Ἐρώτων
ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα·
τόδε καὶ μέλημα μύθοις
χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν.
γλυκὺ καὶ ποιοῦντα πεῖραν
ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς,
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
μαλάκαισι χερσὶ κούφαις
προσάγοντ' Ἔρωτος ἄνθος.
ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠώς,
ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι,

55 (53). Tit. in textu sic: in margine repetitur *εἰς ῥόδον.*

1 *στεφανηφόρον* (corr. Steph.). — 2 *μέλομαι* (corrector itaque vult *μέλπομαι*) *ῥόδον τερινὸν.* — 3 *σὺν εταιρεῖ αὔξει μέλπ̂* (i. e. *-πην* vel *-πειν*: *συνέταιρον ὀξὺ μέλπειν* Herm.). ante hunc deesse significavi versum unum. — 4 (item 5. 9) *τό δε.* — 5 *βροτῶν χαρμα* (corr. Salmasius, *βροτοῖσι χάρμα* Bothe). — 6 *ἐν ὥραις* (corr. ego, interpunctione etiam mutata). — 7 *πολυ ανθέων* cum copula. — 8 *ἀφροδίσιοντ'.* — 10 *φυτὸν* (dupl. acc. gr. et ac.). — 11 *ποιοῦν* (i. e. *ποιοῦντα*, ut Steph.) et in marg. × — 13 *δ' αῦ λαβοῦ θάλπην* (*-π̂*). — 15 *προσάγωντ'.* — 16—19 sequuntur in cod. post 20—23: ego

ῥοδόχρους δὲ κ᾽Ἀφροδίτη
παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
ἀσόφῳ τὸ δ᾽ αὐτὸ τερπνόν·
θαλίαις τί κὰν τραπέζαις
διονυσίαις θ᾽ ἑορταῖς
δίχα τοῦ ῥόδου γένοιτ᾽ ἄν;
τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
τόδε καὶ χρόνον βιᾶται·
χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
φέρε δὴ φυὴν λέγωμεν·
χαροπῆς ὅτ᾽ ἐκ θαλάττης
δεδροσωμένην Κυθήρην
ἐλόχευσε πόντος ἀφρῷ
πολεμόκλονόν τ᾽ Ἀθήνην

transposui. ante v. 16 ῥοδοδάκτυλος etc. novi carminis (54) signum ⋇, quod repetitur etiam ante v. 30 χαροπῆς, sed ita ut nulla clausula extet versus utroque loco praecedentis. itaque unius potius carminis significantur partes quam carmina diversa, id quod recte iam vidit Stephanus. — 18 κἀφροδίτα. — 19 παρατῶν. — καλεῖ. — 20 ὡσσοφῶ (non ἀσσοφῶ ut Spall., sed ὧς cum factum sit pro ὡς, cum dupl. acc. nunc extat ὦ) et in marg. ζ⁒ (i. e. ⁒ cum parvo ζ = ζήτει. corr. ego cum Bothio). — τὸ δ᾽ αυτ͂ i. e. αὐτῶ (corr. St.). — 21 θαλιαιστε καὶ τρ. (corr. ego: infra enim male suppletum est τί δὲ versui 23 praescriptum). — 22. τ᾽ ἑορταῖς (spir. pro more cod. Pal. neglecto). — 23 τί δὲ δίχα τοῦ ῥοδου γενοιτ αν. — 24 τὸ δὲ (sed 26 τὸ δὲ sic del. acc. = 25 τὸ δε). — νούσοισιν (οῦ) ἀρκεῖ. — 25 νεκρ͞ (quod recte Steph. legit νεκροις). — 29 :φύσιν (:φυῆν). — 32 ἐλόχευε (corr. ego). — 33 πολεμοκλόνον τ᾽ αθήνην.

κορυφῆς ἄϊξεν ὁ Ζεὺς
φοβερὰν θέαν Ὀλύμπῳ,
τότε καὶ ῥόδων ἀγητὸν
νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
πολυδαίδαλον λόχευμα,
μακάρων θεῶν δ' ὅμοιον·
ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας ἀνέθηλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαῖος.

εἰς διόνυσον.

56 (55). Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ
(48) νέον, ἐν πότοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
τελέων θεὸς κατῆλθεν,
ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
πόθον ἄστονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον,

ξεν ο
34 ἐδείκνυε ζεύς (i. e. ἔδειξεν ὁ Ζ. quam codicis correcturam memorat Steph. in notis, corr. ego). — 35 φοβεῤ (sic = φοβεραν). hunc v. 35 om. Steph. (errore, nam extat in apogr.), primus 'ex Vaticano MS. sumptum' restituit Barnes. — 36 ῥόδον (corr. Steph.). — 37 ήνθῆσε (i. e. ήνθισε corr., cf. 50, 8). — 41 ἐπιτέξας ἀνέθηλεν (sic cod., non -λειν). — 43 λυαίωι (supra scripto ω: 8) (i. e. corr. λυαίου, corr. ego).

56 (55). In margine titulo additur ἄλλο.

2 νέον (supra scripto ͠) = νέον (supra scripto ων) (scil. νέον cum supra scripto ͠ = ων). — 3 χορευτῇ (cum dupl. acc., gr. et ac.). — 4 κατῆλθε. — 6 πόθον cod.: πότον ed. Steph. ('ita malim quam πόθον'). — 7 hic versus (γόνον — οἶνον) qui in cod. p. 688 ultimus est, repetitur idem initio p. 689.

πεπεδημένον γ' ὀπώραις
ἐπὶ κλημάτων φυλάττων,
ἵν' ὅταν τέμωσι βότρυν,
ἄνοσοι μένωσι πάντες,
ἄνοσοι δέμας θεητόν,
ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν.
ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

εἰς δίσκον ἔχοντα ἀφροδίτην.

57 (56). Ἄρα τίς τόρευσε πόντον;
ἄρα τίς μανεὶς ἄτεχνα
ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ;
ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάττης
ἄρα τίς θ' ὕπερθε λευκὰν
ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν,
νόον ἐς θεοὺς ἀερθεὶς
μακάρων φύσιν τ' ἐς ἄκραν;
ὁ δέ νιν δέδειχε γυμνάν,
ὅσα μὴ θέμις δ' ὁρᾶσθαι

8 γ' om. (inseruit Barnes). — ὁπώραις. — 9 φυλάττειν (corr. Barnes). — 10 τέμνωσι (corr. Steph.). — 12 θῑ══ητόν (sed ῑ per rasuram factum est ex η: θηητόν. in marg. est ⁒ corr. Steph.). — 14 ἐσέτους.

57 (56). 1 ἄρα τις et mox v. 2 ἄρα τὶς (cf. 18, 16 etc.). — πόντ^υωι (corr. Steph.). — 2 μανεῖσα τέχνα (corr. ego). — 4 interpunctione mutata ad sequentia pertinere significavi. — 5 ἄρα τὶς ὕπερθε (τίς θ' vel τίς δ' ego). — 7 νόος (corr. Barn. in notis). — ἀέρθη^εἰς. — 8 μ. φύσιος ἀρχὰν (corr. ego). — 9 ἔδειξε (corr. ego). — 10 χόσα μὴ θέμις^δ' ὁρᾶσθαι (librarius qui supra ipse scripsit δ' initium simul versus

μόνα κύμασιν καλύπτει.
ἀλαλημέναις δ' ἐπ' αὐτά,
βρύον ὣς ὕπερθε λευκόν,
ἁπαλόχροις παλάμαισι
δέμας εἰς πλόον φέρουσα
ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν
ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
μέγα κῦμα νῶτα τέμνει,
μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις
κρίνον ὣς ἴοις ἑλιχθὲν
διαφαίνεται γαλήνας.
ὑπὲρ ἀργυροῖ δ' ὀχοῦνται
ἐπὶ δελφῖσιν χορευταῖς,
δολερὸν νόον μετώποις,
Ἔρος Ἵμερος γελῶντες.
χόρος ἰχθύων τε κυρτὸς
ἐπὶ κυμάτων κυβιστᾷ
Παφίης τε σῶμα παίζει
ἵνα νήχεται γελῶσα.

oblitus reliquit *καὶ* (*χ'*), correcturam eius perfecit Steph. in notis p. 82, recepit Brunck). — 12 *ἀλαλημένος* (corr. ego). in marg. sin. ad hunc versum ⁒ — 13 *βρυον* ⁒ *ὡς* (signo in marg. dextra repetito). — *λευκὰν* (corr. Steph.). — 14 *ἁπαλοχρόους* ⁒ *παλάμας* et in margine corr. inepte ⁒ *γαληνας* (corr. ego). — post v. 16 + 17 signum ⁒ extat in marg., pertinens fort. ad v. 18, ubi *δηρῆς* (superscr. *ει*). — 19 *πρῶτα* (corr. ego). — 21 *ὡς*, ut supra. — *ελιχθὲν* (sine spir.). — 22 *διαφαίνετοι* (superscr. *ε* et *ο*) (corr. inepte *διεφαίνετο*). — 23 *ἀργύρωι* (corr. ego). — *δ' ορχοῦνται* (corr. Steph.). — 24 *δελφίσι*. — 25 *μερόπων* (*μετώπῳ* corr. I. H. Voss, quem secutus ego). — 26 *ἔρως* (corr. Barnes). — 28 *κυβιςῇ* i. e. *κυβιστων* (corr. ego).

εἰς χρυσὸν τοῦ αὐτοῦ.

58 (57). *Ὁ δραπέτας ὁ χρυσὸς*
ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς
διηνέμοις τε ταρσοῖς,
ἀεὶ δ' ἀεί με φεύγει,
οὔ μιν διώκω· τίς γὰρ
μισοῦν θέλει τι θηρᾶν;
ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθεὶς
τῷ δραπέτᾳ τῷ χρυσῷ,
ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
φέρειν ἔδωκα λύπας,
λύρην δ' ἑλὼν ἀείδω
ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
ἄφνω προσεῖφ' ὁ δραπέτας
φέρων μέθαν μοι φροντίδων,

58 (57). Praeter titulum *ἄλλο* in marg.

1 *μ' ὁ χρ.* (corr. Barnes). — 2 *με φεύγη* (corr. Steph.). — *κραιπνεῖς* (ω superscr.) (i. e. corr. *κραιπνῶς*. corr. Steph.). — 4 *ἀεὶ με*, ut infra 17 *ἑλὼν μιν*. — 5 *οὐ μην* (corr. Steph.). — 6 *μισῶν* (corr. Anna Fabri). — *θέλει το θ.* (corr. Steph.). — 8 *τῶι δραπέτα τῶι χρυσῶι*. — 9 *ἐμῶν* (dupl. acc., ac. et fl.). — *αὐ̓ϱ̣αις* (i. e. ut in codicis aspectu patet, pr. m. *αὐϱ̣*. sic cum puncto qui etiam nunc visitur infra littera *α*, deinde corrigens librarius falso (-*ας*) relicto compendio explevit vocem in terminationem *αὔραις* [cf. Paulssen ad 7, 22]). — 11 *ἑλὼν*, sed infra v. 17 *ἑλὼν*. — 12 *ἐρωτικᾶς ἀοιδᾶς* (ut solet scriptor). — 15 *προσεῖπ' ὁ δρ.* — 16 *μέθανδοιφροντιδων* et in margine sin. bis et ad v. 13 + 14 et 15 + 16 ⁒ (corr. Anna Fabri).

ἑλών μιν ὡς μεθήμων
λύρης γένωμαι λαροῦ.
ἄπιστ', ἄπιστε χρυσέ,
μάτην δόλοις με θέλγεις·
πλέον τί σου τὰ νεῦρα
πόθους, κέκλυθι, ἄδει.

εἰς οἶνον.

59 (58). Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
ταλάροις φέροντες ἄνδρες
μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων,
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
μόνον ἄρσενες πατοῦσι
σταφυλῆς λύοντες οἶνον,
μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες

17 μεθήμῶν (unde male μεθ' ἡμῶν Steph. statim in apogr., corr. Anna F.). — 18 λαρὸν et in dextra marg. ※ (corr. Pauw). item in sinistra ※ ad v. 17. — 20 μετ' ἂν δόλοις με θελγεῖς (i. e. corr. μήδ' ἂν δ. μ. θέλγῃς. corr. Mehlhorn). — 21 πλέον χρυησουνεῦρα et in marg. ※ (corr. ego). — 22 πόθους κεκλῦ ἄδεις (corr. ego: ἄδει i. e. ᾔδει). alteram huius carminis partem magisque etiam corruptam ad finem codicis male nunc reiectam esse recte vidit Barnes: adhaeret autem in codice ultimo carmini (cod. nr. 59) finem faciens Anacreonteorum sane haud speciosum.

59 (58). Titulus in margine.

1 τὸν μελανόχροτα. — 3 ἐπώμων. — 4 καταληνὸν. — πατοῦσιν (contra morem codicis). — 6 σταφυλην (corr. Pauw). — 8 ἐπιληνέοισιν (corr. Steph.).

νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.
ὃν ὅταν πίνῃ γεραιὸς
τρομεροῖς ποσὶν χορεύει
πολιὰς τρίχας τινάσσων.
ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
ἐρατὸς νέος ἐλυσθεὶς
ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
σκιερῶν ὕπερθε φύλλων
βεβαρημένην ἐς ὕπνον
ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει
προδότιν γάμων γενέσθαι.
ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει·
μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
μεθύων ἄτακτα παίζει.

εἰς ἀπόλλωνα.

60 (59). Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω·
ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
μελέτη δ' ἔπεστι παντὶ

13 ὅτὰν (= ὅτ' ἂν). — 14 πα$\overset{\theta}{\bar{\rho}}$ λοχήσας. — 15 νέος ἐλυσθεὶς (sic). — 19 ÷ὁ δ' ἔρως ἄωρα θέλγων et in marg. ἄω÷ρος: ἄωρα: (sic, corr. Barnes). — 20 προδότην (corr. Steph.). — 21 πείθων (corr. πίθων, ut saepe, cf. 15, 5). —
60 (59). Titulus in margine.
1 (cf. Io. Gaz. δότε βάρβιτον δονήσω p. 576, 32 M.). — 2 πρόκεἲ τ̃ʒ (sic, duobus lineolis transversis deleto acuto supra ει, et iuxta posito gravi!). — 3 δ' ἐπέστω (cum litt. — fort. ο — erasa supra ω et in ω inscripto ο, ut videtur) πάντη (corr. Steph.).

σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
λιγυρὸν μέλος κροαίνων
φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
ἅτε τις κύκνος Καΰστρου
ποικίλον πτεροῖσι μέλπων
ἀνέμου σύναυλος ἠχῇ·
σὺ δέ, Μοῦσα, συγχόρευε·
ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβου
κιθάρη δάφνη τρίπους τε.
λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου,
ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον·
σαόφρων γὰρ εὖτε κούρα
τοῦ μὲν ἐκπέφευγε κέντρα,
φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν,
φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπήνθει·
ὁ δὲ Φοῖβος, ἰὴ Φοῖβε,
κρατέειν κόρην νομίζων,
χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
ἐδόκει τελεῖν κυθήρην.
ἄγε, θυμέ, πῆ μέμηνας

4 λαχων ἄώτον (ω superscr.) (sic utriusque lectionis accentu relicto, αωτον et quod voluit corrigens ἀώτων (corr. Steph.). — 10 ἠχ̃θη (ηχη superscr.) (corr. ego). — 14 λαλέων ἔρωτα (corr. Steph.). — 15 ἀνεμόλιον. — 16 ÷ σαόφρων γάρ ἐστ' ἀκούσας et in marg. ÷ σαόφρων γὰρ εὖτ' ἀκούσης (γάρ ἐστι κούρα voluit Steph. iam in apogr. vel ut ibidem addit ἔστ' ἁ κούρα, fort. ἂρ εὖτε). — 17 τὸν μὲν (corr. ego). — ἐκπέφευγα (corr. Steph.). — κέντρ̄ i. e. κέντρα (ut in titulo ἀπόλλων̄, non κέντρον quod legit Steph.). — 18 ἄμειψα (corr. Steph.). — 19 ἐπ' ἤχεῖ (corr. ego). — 20 ἠὲ φοῖβος (corr. ego). — 24 sequentia non recte separavit Bergk.

μανίην μανεὶς ἀρίστην;
τὸ βέλος, φέρε, κρατῦνον,
σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς.
τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
ἄφες, ᾧ θεοὺς ἐνίκα.
τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ,
τὸν ἀοίδιμον μελιστήν·
φιάλην πρόπινε παισίν,
φιάλην λόγων ἐραννήν·
ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
παραμύθιον λαβόντες
φλογερὸν φύγωμεν οἶστρον.

58 (59). *σὺ γὰρ δόλου, σύ τοι φθόνου*
ἔρωτ᾽ ἔθηκας ἀνδράσιν,
λύρῃ δ᾽ ἄλυπα παστάδων
φιλαμάτων τε κεδνῶν
πόθων κύπελλα κίρνῃ.
ὅταν θέλῃς δὲ φεύγεις,

25 *μαν^ς* (*μανης*) pro *μανεις*. — 26 *κράτύνων* (dupl. acc., corr. ego). — 29 *ὤς* (corr. Portus). — 32 *παιδὶν* (sic). — 36 *φυγόντες ἄστρον* (corr. Mehlhorn. cf. Georgii gramm. anacr. 1, 107 B).

58 (59). 23 sqq. Hoc fragmentum cum sit carminis 58, carmini 60 in codice quasi particula coniungitur.

23 *δόλωι . . . φθόνωι* (corr. Pauw). — *σὺ τοὶ* i. e. *σύ τοι* corr. pro *σὺ τοὶ*. — 25 ⁒ *λύρην* (cum vitii s., *λύρῃ* ego). — *δ᾽ ἄλυπα* (ubi spiritus qui fuerat asper mutatus videtur in lenem, accentus autem primae syllabae duobus lineolis transversis deletus est, additum praeterea vitii signum). — 27 *κρίνει* (*κίρνῃ* Anna F., cf. *πόθου κύπελλον* Io. Gaz. 3, 11 B). — 28 *ὅτὰν θελ^ς* (*θελης*). — *φεύγης* (sic).

λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδὰν
οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
⁎ ξείνοισιν σὲ δ' ἀγχιμουσῶν
δόλίοις ἀπίστοις ἀνδάνεις.
ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκτύπῃ
μούσαις φρεσὶν ἀποίκους
ἀχανδέας ὀρινεῖς
αἴγλαντε λαμπρῖῶχαν ⁎
⁎ αἴγλαν τε λαμπρύνοις: ⁎

31—37 reliqui ut habentur in codice corrupti. — 32 ἀνδάνς (ἀνδάνης pro ἀνδάνεις). — 36 l. sic, id est λαμπρ⟨οις⟩ ἴῶ(ω sumpto pro ν?)χαν cum addito vitii signo supra dubium illud ω vel ν, quod signum repetitur in marg. et subscripta in novi versus (37) locum vera lectione (quae marginis esse debebat) expletur (cum signis ⁎ utrinque repetitis) sc. λαμπρυνοις, ut fuerit λαμπριν pro -πρυν i. e. λαμπρυνοις. sed quid ultimum illud χαν significet obscurum est, nisi forte pro repetito initio est vocis αἴγλαν. Stephanus in apographo scripsit λαμπρι ὢχαν (i. e. λαμπριοις ωχαν).

τέλος τῶν ἀνακρέοντος συμποσιακῶν.

Appendix.

...Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
μέλομαι βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις ἀείδειν.
ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης,
ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει ...

Clem. Alex. strom. VI, 745 (62 Bergk).

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
μέθυσον με καὶ κάρωσον·
τὸ ποτήριον λέγει μου,
ποδαπόν με δεῖ γενέσθαι ...

Pseudorig. adv. haer. p. 107 Miller (63 Bergk).

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
στεφάνους ἔνεικον, ὡς δὴ
πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω ...

Athen. XI p. 782a (fr. 63 Bergk).

Ἄγε δή, φέρ' ἡμίν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅκως ἄμυστιν
προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
κυάθους, ὡς ἀνυβριστὶ
ἀνὰ δηῦτε βασσαρήσω.
. . . .
. . . .
ἄγε δηῦτε μηκέθ' οὕτω
πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις ...

Athen. X p. 247a et XI, 475c (fr. 64 Bergk).

παρὰ δηῦτε Πυθόμανδρον
κατέδυν Ἔρωτα φεύγων ...

Hephaest. 70 (fr. 62 Bergk).

δοκέει κλύειν γὰρ ἤδε
λαλέειν τις εἰ θελήσει ...

Greg. Cor. p. 396 Schaefer (ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντείοις, οἷον ... 65 Bergk).

Anacreon monachus.

Sub veneris latere debere nemo latere
nam mala venere plurima de venere.

(manus saec. 14/15 in tegmine
cod. Amplon. qu. 361.)

O fili mi, felicius
ut vivas atque cicius
optineas thesaurum
et oves et altilia
et boves, rerum milia,
topasion et aurum,
extolle supercilium
et percipe consilium
devoti preceptoris
ac inprimas memorie,
ut te corona glorie
decoret et honoris,
advertens cum frequencia
quod littere sciencia
quam plures sublimavit,
magnatos cum nobilibus,
egenos cum humilibus
potissime ditavit.
insistas ergo litteris,
que pluribus presbiteris
res prestant cum honore
et suavi cum alludio
discuntur, sine studio
subtili vel labore.
locucio si congrua
sit sive sit incongrua,
grammaticis committe.
si loice discernere
a falso verum, cernere
ad loycos remitte.
ornatis loqui moribus
sub coloratis floribus
rethoricis commenda.
et si quid est in trivio
quod surripit oblivio,
hoc suppleat agenda.
que quevis sit proporcio
per numeros, consorcio
Arabico relinque,
geometris dimensio
que rerum vel extensio
sit procul vel propinque,
et musice de artibus
tonorumve de partibus
aut sono levi tardo.
non cures de finalibus
autentis vel plagalibus,
de trito vel tetrardo,
que prothi regularitas,
que deuteri disparitas,

In cod. Amplon. qu. 361 membr. saec. XIV inter multa variaque opuscula astrologica f. 129a—131b habetur hoc quod in indice vetusto eorum quae hoc volumine continentur, vocatur *Dictamen pulchrum de curis astrologicis,* prolixae ex magistris Arabicis vocabulorum astronomicorum expositioni interpositum. ipse textus titulo caret, item interpunctione. descripsi Erfurti a. 1855.

16 *magnotos* cod. — 47 *autentis*: vid. Du Cange s. *autentus.*

seu quid pretendant nethe,
aut quid proslambanomenon,
quid mese dyazeusmenon,
excellens, paranethe,
quid paripate ipaton
vel quid licanos ipaton,
seu quis in monocordis
sit modus vel in clavibus
acutis et in gravibus
proporcio et in cordis,
vis sperica si conferat
quid quando quantum inferat,
et quid sperarum cyclus,
quid circulus ecentricus,
quid deferens, concentricus,
quid equans, epiciclus,
quod celi et quod circuli,
quid circulorum singuli,
quid zone, centrum, axis,
quid spere situacio,
quid cursus, quid prelacio
horoscopi, galaxis,
quid lucens polus articus,
quid latitans antarticus,
artophilax, boetes,
quid orion, quid hyades,
andromeda, quid plyades,
quid asub, quid cometes,
quid modus ingeniculo,
auriga cum vehiculo,
arcturus, cinosura,
quid serpens, serpentarius,
centaurus, quid aquarius,
quid persei natura,
que signa sint australia,
que septentrionalia,
diurna, masculina,
vel que occidentalia
sint, seu orientalia,
nocturna, feminina,
que ignea, aerea,
que aquea, que terrea,
que muta, que verbosa,
amara que vel dulcia,
que salsa vel que acria,
directa, tortuosa,
aut que sint melancolica,
sanguinea, colerica,
fleumatica, formosa,
vel que sint mugiencia,
balancia, rugiencia,
casta, luxuriosa,
quis planetarum humidus,
quis siccus et quis tumidus,
quis ferus, quis modestus,
quis frigidus, quis calidus,
quis fetidus, quis squalidus,
quis hylaris, quis mestus,
et quid istorum statio
et quid retrogradatio,

52 *proslabānomenon* cod. — 53 i. e. *diezeugmenon.* — 67 *quod* i. e. *quot.* — 72 *galaxis per syncopam i. galaxias* comm. — 75 pro *bootes.* — 78 *asub . . . non sunt stelle sed igniculi de aere lapsi* comm. — 79 *Quid mod*^{9} sic cod., fort. *quid nixus*: nam' ad seqq. non quadrat *quis modus.* — 80 *Ingeniculo* (sic) *quem et herculem dicunt dextro pede capud premit serpentis . . .* comm. — 81 *arturus* cod. ante corr. —101 *balancia* scripsi ex comm. (*Mugiencia balancia rugiencia sunt aries taurus leo capricornus.* cf. Althabitii introd.): *blanda* cod.

directio comportet,
potestas, dominacio
quid, domus, exaltacio,
quid terminus inportet,
triplicitas quid, quadruplex
quid facies, quid quintuplex
aspectus apprehendat,
oppositus, tetragonus
quid, trigonus, exagonus,
coniungens quid portendat,
quid odium, dilectio,
quid gaudium, proiectio
planete radiorum,
domorum quid equatio,
quid quevis elevatio
per climata signorum,
quid hair, quid aux, quid
genzahar,
quid nadayr, anaubahar,
buch, athazir, alwega,
almutez quid, animodar
alkocoden, algebucar,
quid ylechs, rigel, wega,
alphirdarich, firdaria,
adurugen, quid varia
coniunctio figuret,
quid cauda, capud innuat,
quid augeat, quid minuat,
quid alichel procuret,
quid almuri, quid abymar,
almucantarach, allowar,
allidoda, armilla,
wakagora, quid azimuth,
quid cenith, quid alenkabuth,
quid alcicrop cavilla,
in mensibus qui topici,
in spera quod sint tropici,
coluri, paralelli,
zodyaci obliquitas
hinc tradat quid obliquitas,
cur mars sit deus belli,
orizon, emisperium
tenentibus inperium
lux torrida sub zona
cuiusmodi refulgeat,
quid cepheus indulgeat,
quid pegasus, corona.
ob argumentum varium
nil tibi luminarium
de dubia eclypsi!
nam sepe qui concipiunt
hanc, alios decipiunt,
desipiunt et ipsi.
idcirco non considera
quid astra stelle sydera
vel negent vel contendant,
quid microcosmo porrigant,
corrumpantvelquidcorrigant,

127 *hair: quidam dicunt hais* comm. — *genzahar* ex comm. (*sed plures dicunt genzar*): *gensaar* cod. (sed suprascr. *h*). — 128 *quidam dicunt nadyr* comm. — 129 *atazir* comm. (in voc. arab. quae sequuntur, ubique potuit esse *c* pro *t* et *t* pro *c*: idem enim pro more saeculi utriusque litterae ductus est. cet. cf. Steinschneider in: Zeitschr. d. D. morgenländ. Ges. 18, 194). — 129 *alwegha* cod. — 130 *almuter* cod. — *aminodar* cod., *amminodar* comm. — 162 *ylechs: ylech* comm. — 134 *adurgen* in comm. — 149 *quod* i. e. *quot*. — 149 *hc̄ . . . obliquitas* sic corrupte. — 151—52 sic. — 155 *zepheus* cod. (sed in comm. *cepheus*).

quid sanent vel quid ledant,
sed prudens sis yconomus
et sinas quod astronomus
se occupet cum istis.
nil tibi de quadruvio!
mergantur in diluvio
artiste cum sophistis!
nec cures metaphisicam,
naturas rerum, phisicam,
vanam philosophiam,
nec canones, consilia,
canonica civilia
iura, theologiam,
sed speculum psalterii,
digestum baptisterii
cum codice missalis,
summas antiphonarii,
legende, kalendarii,
agende, gradualis
addiscas super omnia,
nec tibi sint ut sompnia,
et altius decanta:
sors cunctis par que patuit
cum . . . . statuit
nos autem Salve sancta
egestas dum prevaluit,
sic enim multis valuit
et requiem eternam.
hec si decantes caucius,
respicieris laucius
per cocum et pincernam,
et sistens sub hac serie
salvaris a pauperie.
nam Socrates cum Sorte
per vicos adhuc cursitat,
at Dominus hic equitat
vobiscum cum cohorte.
preterea explicite,
ut dicitur, sollicite
grandevus adhuc Plato
silogizando disputat,
Oremus nummos computat
sub numero quadrato.
hiis, ergo, fili, litteris
insistas cum presbiteris,
ut vivas in honore.
nam ipse sunt que elevant,
honorant, ditant, relevant
a curis et labore ·;·

188 *Nec i fic vc fopnia* cod. — 189 *et* sic. — 190 *p q̄* i. e. *per que* vel *par que* cod. — 191 *cū m̃* (vel *nĩ* quod ita scriptum est ut fere videatur *nl* vel *ul*) *aui.* cod., subductis lineis, ut in seqq. *Statuit Nos aui̅ . Salve stñ*, rursus *Sı enı̅ multis* et *Requiem. eternam* (quasi corrupta). — 194 *sic* (?): *Sı* cod. — 191—95 sic cod. — 201 *cum sorte* i. e. *Sōrte* vel eodem logicorum *Socrate.* — 202 *cursicas* cod. — 203 *at: Et* cod. — 205 *explice.* — 208 *silgizando* cod. — 209 *oremus* (i. e. clericus?).